

A. Gr. a.

805. 177

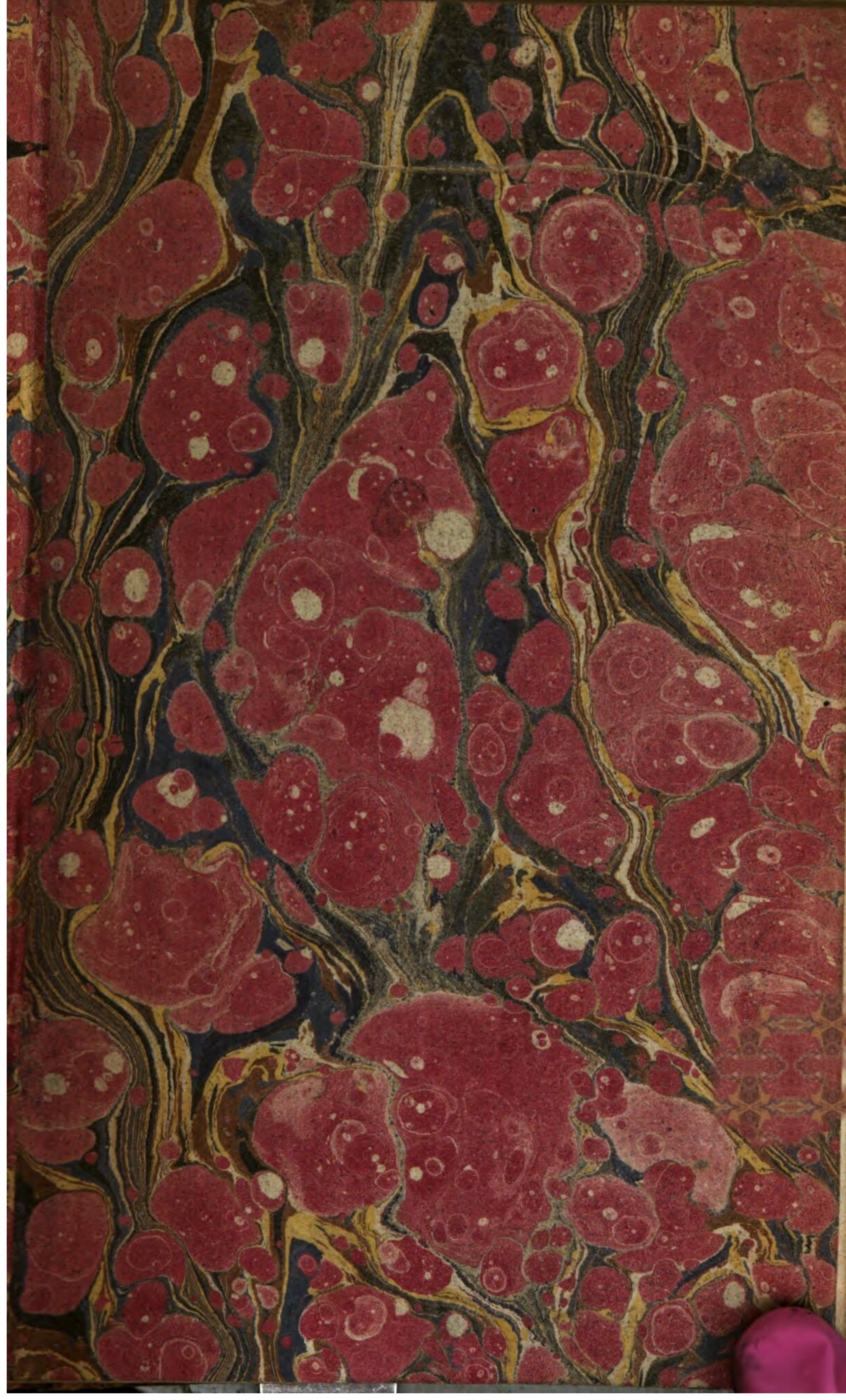
P R I X

décerné par le Bureau d'administration de
l'École secondaire communale d'Aix-la-
Chapelle,
à M.^r

Éleve de la classe.

Aix-la-Chapelle,
ce 1.er Sept. 1807.

Le Directeur,

C 133-2.

Ch 1.

Agr a 805^m Euripides

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ
Ε Κ Α Β Η

E RECENSIONE ET CVM NOTIS

RICH. FR. PHIL. BRVNCK

IN VSVM PRAELECTIONVM

EDITIO ALTERA

AVCTIOR ET EMENDATIO

CVM

VARIETATE LECTIONIS PORSONIANAE

LIPSIAE

APVD IOANNEM SOMMER

MDCCCIII

H

B

A

K

H

RECEIVED BY THE

LIBRARY OF THE

REGIA

LIBRARY

LIBRARY OF THE

Bayerische
Staatsbibliothek
München

1841

LIBRARY OF THE

LIBRARY OF THE

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

Ε Κ Α Β Η

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΥΠΙΔΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρωάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν· Ἀχιλλεύς δὲ νυκτὸς ὄραθεις, σφαγῆναι ἡξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἐκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήτωρ δέ, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεύς, ἕνα τῶν Πριάμων Πολύδωρον κατέσφαξεν. εἰλήφει δὲ τοῦτου παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήτωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἀλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὤρμησεν, καὶ Φιλίαν δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκρίφεντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἐκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θάψασαμένη ἐπέγνων· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήτορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, ὡς θησαυροῦς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ. παραγενομένῳ δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ αἰχμαλωτίδων γυναικῶν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΟΤΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ ΕΚΑΒΗ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΤ ΕΙΔΩΛΟΝ

"Ηκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπῶν, ἴν' Ἀδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγῶς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῶ, 5
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός,
Πολυμήτορος πρὸς δῶμα Θρηκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἔμοι χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα 10
πατήρ, ἴν' εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καὶ με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα,
οὔτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. 15
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρσ' ἔκειθ' ὀρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυσοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός,
Ἐκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἠτύχει δορί,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκί, πατρώῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἠΰξομην τάλας. 20
ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἐκτορός τ' ἀπόλλυται
ψυχή, πατρώα θ' ἐσία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῶ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεῖς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μαιφόνου,

- 25 κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
 ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἄλως
 μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
 κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλω,
 πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
 30 ἄκλαυτος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς Φίλης
 Ἑκάβης αἵσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
 τριταῖον ἤδη Φέγγος αἰωρούμενος,
 ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησία
 μήτηρ ἐμὴ δύσηνος ἐκ Τροίας πάρα.
 35 πάντες δ' Ἀχαιοί, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
 θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῇδε Θρηκίας χθονός.
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου Φανείς,
 κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν σράτευμ' Ἑλληνικόν,
 πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
 40 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
 τύμβῳ Φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
 καὶ τεύξεταί τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος Φίλων
 ἔσαι πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
 θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι.
 45 δυοῖν δὲ παῖδοιν δύο νεκρῶ κατόψεται
 μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυσήνου κόρης.
 Φανήσομαι γάρ, ὥς τάφου τλήμων τύχῳ,
 δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
 τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητησάμην
 50 τύμβου κυρῆσαι, κεῖς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
 τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσον περ ἤθελον τυχεῖν,
 ἔσαι· γεραιᾶ δ' ἐκ ποδῶν χωρήσομαι.
 Ἑκάβη· περᾶ γὰρ ἤδ' ἀπὸ σκηυῆς πόδα
 Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
 55 (Φεῦ) ὦ μήτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
 δούλειον ἡμᾶρ εἶδες, ὥς πράσσεις κακῶς,

ὅσον περ εὖ ποτ' ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ. Ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν ἡραῦν
πρὸ δόμων,

ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον, 60

Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἀνασσαν·

λάβετε, φέρετε, πέμπετ',

αἰείρατέ μου δέμας,

γεραιᾶς χειρὸς πρὸς λαζύμεναι·

ἡ γὰρ σκολιῷ σκίπῳ χειρὸς 65

διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν

ἥλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.

ὦ ξεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,

τί ποτ' αἰέρομαι ἔννυχος οὕτω

δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθῶν, 70

μελανοπτερύγων μάτερ ὄνειρων,

ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,

ἄν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ

Θρήκην,

ἄμφι Πολυξείνης τε Φίλης θυγατρὸς, δι' ὄνειρων

εἶδον, φοβερὰν 75

ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην.

ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμόν,

ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,

τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,

ξείνου πατρῷου φυλακαῖσιν. 80

ἔσαι τι νέον·

ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.

οὐ ποτ' ἐμὰ φρήν ὥδ' ἀλίαςος

φρίσσει, ταρβεῖ.

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχάν,

85

ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρῳάδες,

ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους; οἳ ἔβριον
εἶδον γὰρ βαλὶάν ἔλαφον λύκου αἴμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν
ἀνάγκη,

90 αἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας
τύμβου κορυφᾶς φάντασμι' Ἀχιλέως·
ἦται δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.

95 ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ. Ἐκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἑλιά-
σθην,

67 τὰς δεσπυσύνας σκηναὺς προλιποῦσ',
100 ἵν' ἐκληρώσθῃ καὶ προσετάχθῃ
δούλῃ, πόλεως ἀπελαυνομένη
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ

δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.

105 ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
σφάγιον θέσθαι. τύμβου δ' ἐπιβάς
οἷςθ' ὅτι χρυσέοις ἐφάνη ξυν ὄπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
110 λαίφῃ προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωῦσσων.

Ποῖ δὴ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
ζέλλεσθ' ἀγέραςον ἀφέντες;

115 πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων
στρατὸν αἰχμητήν, τοῖς μὲν διδόναι

τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.

ἦν δὲ τὸ μὲν σὺν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων

λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

120

τῷ Θησεΐδᾳ δ', ὅζω' Ἀθηνῶν,

δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν,

γνώμη δὲ μιᾷ ξυνεχωρεΐτην,

τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον σεφانوῦν

αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας

125

λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας

πρόσθεν εἴσειν ποτὲ λόγχης.

σπουδαὶ δὲ λόγῳ κατατεινομένων

ἦσαν ἴσαι πῶς, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,

κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριτής,

130

Λαερτιάδης πείθει στρατιάν,

μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,

δούλῳ σφαγίων οὔνεκ', ἀπώθειν,

μηδὲ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ

σάντα φθιμένων, ὥς ἀχάριςοι

135

Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις

ὑπὲρ Ἑλλήνων,

Τροίας πεδίῳ ἀπέβησαν.

ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,

πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν,

140

ἐκ τε γεραιᾶς χερὸς ὀρμήσων.

ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,

ἴξ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·

κήρυσσε θεοὺς, τοὺς τ' Οὐρανίδας,

τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν.

145

ἦ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ'

ὄρφανόν εἶναι παιδὸς μελέας,

ἦ δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ,

- Φοινισσομέναν αἵματι παρθένον
 150 ἐκ χρυσοφόρου
 δειρῆς νασμῶ μελαναυγεῖ.
 ΕΚ. οἱ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
 ποίαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρμόν;
 δειλαία δειλαίου γήρως,
 155 δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
 τᾶς οὐ φερτᾶς. ὦ μοί μοι.
 τίς ἀμύνει μοι; ποῖα γέννα,
 ποῖα δὲ πόλις;
 Φροῦδος πρέσβυς, Φροῦδοι παῖδες.
 160 ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
 σείχω; ποῖ δ' ἦσω πόδα; τίς θεῶν,
 ἢ τίς δαίμων ἐπαρωγός;
 ὦ κἀκ' ἐνεγκοῦσαι Τρωάδες,
 ὦ κἀκ' ἐνεγκοῦσαι πῆματ', ἀπ-
 165 ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
 βίος ἀγασὸς ἐν Φάει.
 ὦ τλαῖμον, ἄγησαί μοι,
 πούς, ἄγησαι τᾶ γραία
 πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
 170 δυσανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
 ἔξελθ' οἴκων· αἴε ματέρος
 αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῆς
 οἴαν, οἴαν
 ἀῖω Φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
 175 ΠΟΛ. (ὰν) μάτερ, μάτερ, τί βοᾶς; τί νέον
 καρύξασ', οἴκων μ', ὥστ' ἔρην,
 θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
 ΕΚ. ὦ μοι, τέκνον.
 ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; Φροίμιά μοι κακά.
 180 ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛ. ἔξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρὸν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μάτερ.
τί ποτ' ἀνασένεις;

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.

185

ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;

ΕΚ. σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ
συντείνει πρὸς τύμβον γνῶμα

Πηλείδα, γέννα.

ΠΟΛ. οἳ μοι, μάτερ, πῶς φθέγγῃ
ἀμέγαρτα κακῶν;

190

μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μάτερ.

ΕΚ. αὐδᾶ, παῖ, δυσφῆμους φάμας
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περὶ μοι ψυχᾶς.

195

ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦς, ὦ παντλάμων,
ὦ δυσάνου μάτερ βιοτᾶς,
οἴαν, οἴαν αὖ σοι λώβαν
ἔχθισαν, ἀρρήταν τ'
ἔρσε τις δαίμων;

200

οὐκέτι σοι παῖς ἄδ'· οὐκέτι δὴ
γῆρα δειλαίῳ δειλαία
συνδουλεύσω.

σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν,
μόσχον, δειλαία, δειλαίαν
εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασάν

205

σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ' Αἴδα
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,
ἔνθα νεκρῶν μέτα
ἅ τάλαινα κείσομαι.

210

καὶ σὲ μέν, ὦ μάτερ δύσανε,
κλαίῳ πανοδύρτοις θρήνοις·

τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λῶβαν, λύμαν τ',
οὐ μετακλαίομαι· ἀλλὰ θανεῖν μοι
215 ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΧΟΡ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ
ποδός,

Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣ. Γύναι, δοκῶ μὲν σ' εἰδέναι γνώμην
στράτοϋ,

Ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
220 ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην

σφάζαι πρὸς ὄρθον χῶμ' Ἀχιλλεῖου τάφου.

ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ νομισῆρας κόρης

τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπισάτης,

ἱερεὺς τ' ἐπέσῃ τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.

225 οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μὴτ' ἀποσπασθῆς βία,

μὴτ' εἰς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·

γίγνωσκε δ' ἀλήκην, καὶ παρουσίαν κακῶν

τῶν σῶν. σοφόν τι καὶ κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.

ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέσῃχ', ὥς ἔοικ', ἀγῶν μέγας,

230 πλήρης σεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.

κα' γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὐ μ' ἐχρῆν θανεῖν·

οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὄρῳ

κακῶν κακ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.

εἰ δ' ἔσι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους

235 μὴ λυπρά, μηδὲ καρδίας δηκτῆρια

ἐξιτορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρήσθαι χρεῖν,

ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

ΟΔΥΣ. ἔξες', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ
φθονῶ.

ΕΚ. οἷσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκηπος,

240 δυσχλαινία τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο

φόνου σαλαγμοὶ σὴν κατέσασον γένυν;

ΟΔΤΣ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄνδρας καρδίας ἔψαυ-
σέ μου.

ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπ' ἐμοί.

ΟΔΤΣ. μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἐλθόντες
μέγαν.

ΕΚ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὢν; 245

ΟΔΤΣ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ'
ἐμήν.

ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;

ΟΔΤΣ. ὥστ' εἰσορᾶν δὴ Φέγγος ἡλίου τόδε.

ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;

ΟΔΤΣ. πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ 250
θανεῖν.

ΕΚ. οὐκ οὖν κακύνῃ τοῖςδε τοῖς βουλευμασιν,
ὅς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα Φῆς παθεῖν,
δράς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνη;
ἀχάρισον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοί, 255
οἳ τοὺς Φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν Φόνου;
πότερα τὸ χρεῖν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν 260
πρὸς τύμβον, ἐνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανέντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει Φόνον;
ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἰργασαι κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφαγμένα· 265
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, ἐς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρὴ τιν' ἐκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσιν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
ἢ Τυνδαρίς γὰρ εἶδος εὐπρεπεσάτη,

- 270 ἀδικοῦσά σ' ἡμῶν οὐδέν ἥσσον εὐρέσθῃ.
 τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
 ἄδ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὥς Φῆς, χερὸς,
 καὶ τῆςδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηΐδος.
- 275 ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
 χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόσ', ἱκετεύω τέ σε,
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσης,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλλης,
 ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν.
- 280 ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐσί μοι παραψυχή,
 πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμῶν ὁδοῦ.
 οὐ τοὺς κρατοῦντας δεῖ κρατεῖν ἄ' μὴ χρεῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν αἰεὶ.
 κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι.
- 285 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἔν μ' ἀφείλετο.
 ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθῃτί με,
 οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιϊκὸν στρατόν,
 παρηγόρησον, ὥς ἀποκτείνειν Φθόνος
 γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτεínaτε
- 290 βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὤκτειράτε.
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
 καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
 τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
 πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰών,
- 295 κἂν τῶν δοκούντων ὡυτός, οὐ ταυτὸν σφένει.
 ΧΟΡ. οὐκ ἔστιν οὕτω σερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
 ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
 κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
- ΟΔΤΣ. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυ-
 μουμένῳ
- 300 τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῇ ποιοῦ Φρενί.

ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὐπὲρ ἡτύχουν,
 σῶζειν ἔτοιμός εἰμι, κοῦκ ἄλλως λέγω.
 ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἄρνήσομαι,
 Τροίας ἀλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
 σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ. 305
 ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
 ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὦν ἀνὴρ
 μηδὲν φέρεται τῶν κακίωνων πλέον.
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
 θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλις ἀνὴρ. 310
 οὐκ οὐκ τόδ' αἰσχροῦν, εἰ βλέποντι μὲν Φίλῳ
 χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄπеси, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
 εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἦν τις αὖ Φανῆ
 στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολέμιων τ' ἀγωνία;
 πότερα μαχούμεσθ', ἢ φιλοψυχήσομεν, 315
 τὸν κατθανόνθ' ὀρώντες οὐ τιμώμενον;
 καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
 κεί σμικρὸν ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
 τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
 τὸν ἐμὸν ὀρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις. 320
 εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν Φῆς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
 εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἦσπον ἄθλιαί,
 γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβύται, σέθεν,
 νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητῶμεναι,
 ὧν ἠδὲ κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. 325
 τόλμα τάδ'· ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
 τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
 οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
 ἠγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
 θαυμάζεσθ', ὥς ἂν ἡ μὲν Ἑλλάς εὐτυχῇ, 330
 ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλευμάσιν.

ΧΟΡ. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὥς κακὸν πέφυκ' αἰεὶ,

τολμᾷ δ' ἂ μὴ χρεῖ, τῇ βίᾳ νικώμενον. ὅτ' ὦ γέ

ΕΚ. ὦ θυγάτερ, οἱ μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
335 Φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ Φόνου· δὲ
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνοσ σόμα,
Φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ σερηθῆναι βίου.

πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
340 καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόσφασιν. ἔσι γὰρ τέκνα
καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

ΠΟΛ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
σρέφοντα, μὴ σου προσθίγω γενειάδος.

345 θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία·
ὥς ἔψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρεῖζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακῇ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.

τί γὰρ με δεῖ ζῆν; ἢ πατὴρ μὲν ἦν ἀναξ
350 Φρυγῶν ἀπάντων. τοῦτό μοι πρῶτον βίου.

ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὑπο,
βασιλεῦσι νύμφῃ, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἐσίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ', ἢ δύσηνος, Ἰδαίαίσιν ἦν

355 γυναιξί, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μὲν με τοῦνομα
θανεῖν ἐρᾶν τίθῃσιν, οὐκ εἰωθὸς ἔν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὤμων φρένας

360 τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἑκτορός τε, χ' ἀτέρων πολλῶν., κάσι·
προςθεῖς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεσάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει.

λέχη δὲ τὰ μὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν 365

χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡξιωμένα.

οὐ δῆτ'· ἀφίημι' ὀμμάτων ἐλεύθερον

Φέγγος τόδ', "Αἰδη προστιθεῖς' ἐμὸν δέμας.

ἄγ' οὖν μ', Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων.

οὐτ' ἐλπίδος γάρ, οὔτε του δόξης ὀρώ 370

θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πράξαι με χρή.

μητέρ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη

λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δ' ἐμοὶ

θανεῖν, πρὶν αἰσχυρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.

ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, 375

φέρει μέν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεῖς ζυγῶ·

θανῶν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,

ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

ΧΟΡ. δεινὸς χαρακτήρ, καπῖσημος ἐν

βροτοῖς,

ἔσθλων γενέσθαι, καπὶ μεῖζον ἔρχεται 380

τῆς εὐγενείας τοῦνομα τοῖσιν ἀξίοις.

ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θυγατερ· ἀλλὰ τῷ

καλῷ

λύπη πρόσεσιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως

χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ ψόγον φυγεῖν

ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε· 385

ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,

κεντεῖτε, μὴ Φεΐδεσθ'· ἔτεκον ἐγὼ Πάριν,

ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλὼν.

ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραία, κατθανεῖν Ἀχιλλέως

Φάντασμι' Ἀχαιοῦς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο. 390

ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύ-

σατε,

καὶ δὲς τόσον πόμ' αἵματος γενήσεται

γαία, νεκρῶ τε, τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.

- ΟΔΥΣ. ἄλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσ-
οισέος.
- 395 ἄλλος πρὸς ἄλλω· μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν.
ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
ΟΔΥΣ. πῶς; οὐ γὰρ ρῖδα δεσπότας κεντη-
μένους.
- ΕΚ. ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆςδ' ἔξομαι.
ΟΔ. οὐκ' ἦν γε πείθῃ τοῖσι σαῦ σοφωτέροις.
400 ΕΚ. ὡς τῆςδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
ΟΔΥΣ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ'
αὐτοῦ λιπών.
- ΠΟΛ. μήτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερ-
τίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
405 βούλει πεσεῖν πρὸς οὐδας, ἐλκῶσαί τε σὸν,
γέροντα χρωῖτα, πρὸς βίαν ὠθυμένην,
ἀσχημονῆσαι τ', ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖς; ἃ πείσῃ. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μήτερ, ἡδίστην χέρα
410 δός, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηϊδί·
ὡς οὐ ποτ' αὐθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
ἀκτῖνα κύηλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.
ὦ μήτερ, ὦ τεκοῦς, ἄπειμι δὴ κάτω — —
415 ΕΚ. ὦ θυγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν Φάει δουλεύ-
σομεν.
ΠΟΛ. ἀνυμῆφος, ἀνυμέναιος, ὦν μ' ἐχρῆν
τύχεϊν.
ΕΚ. οἴκτρά σύ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή·
ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἄιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ΕΚ. οἳ μοι τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;

ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρός οὐς' ἔλευ- 420
 θέρου.

ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἑκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω
 πόσιν;

ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

ΠΟΛ. ὦ σέρνα, ματοί θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ'
 ἠδέως.

Εκ. ὦ τῆς αὔρου θύγατερ ἀθλίας τύχης. 425

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα
 τ' ἐμοὶ — —

ΕΚ. χαίρωσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.

ΠΟΛ. ὅ τ' ἐν Φιλίπποις Θραξὶ Πολύδωρος
 κάσις.

ΕΚ. εἰ ζῇ γ' ἀπιστῶ δ' ὧδε πάντα δυστυχῶ.

ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγληΐσει 430
 τὸ σόν.

ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.

ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεῖς κάρα
 πέπλοις,

ὥς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν

θρήνοισι μητρός, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.

ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεσί μοι· 435

μέτεσι δ' οὐδέν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους

βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚ. οἱ ἐγὼ· προλείπω· λύεται δ' ἐμοῦ
 μέλη.

ὦ θύγατερ, ἄψαι μητρός, ἐκτεινον χέρα,

δός· μὴ λίπης μ' ἀπαιδ' ἀπαλόμην, Φίλαι. 440

ὥς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,

Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων

αἰσχισα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

- ΧΟΡ. Αὔρα, ποντιάς αὔρα, σροφῇ α.
 445 ἄτε πουτοπέρους κομίζεις
 θοάς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
 ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
 τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
 κτηθεῖς ἀφίζομαι;
 450 ἢ Δωρίδος ὄρμον αἴας,
 ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλι-
 στων ὑδάτων πατέρα
 Φασὶν Ἀπιδανὸν
 τὰς γύας λιπαίνειν;
 455 ἢ νάσων, ἀλιήρει ἀντίστρ. α.
 κῶπα πεμπομένην τάλαιναν,
 οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
 ἔνθα πρωτόγονός τε Φοῖνιξ,
 δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε.
 460 Λατοῖ φίλα πτόρθους,
 ὦδῖνος ἄγαλμα δίας;
 σὺν Δηλιάσι τε κούραισιν,
 Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
 χρυσέαν ἄμπυκα,
 465 τόξα τ' εὐλογήσω;
 ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, σροφῇ β.
 τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
 ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
 ζεύξομαι ἄρματι πώλους,
 470 ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
 λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
 ἢ Τιτάνων γενεάν,
 τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
 κοιμίζει Φλογμαῖ Κρονίδας;
 475 ὦ μοι τεκνέων ἑμῶν, ἀντίστρ. β.

ὦ μοι πατέρων, χθονός γ',
 ἃ καπνῷ κατερείπεται
 τυφομένα, δορίκτητος,
 ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
 ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι 480
 δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
 Εὐρώπας θεράπναν,
 ἀλλάξας Ἄϊδα θαλάμους.

ΤΑΛ. Ποῦ τὴν ἄνασσαν δὴ ποτ' οὔσαν Ἰλίου
 Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρωάδες κόραι; 485

ΧΟΡ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί,
 Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.

ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω: πότερά σ' ἀνθρώ-
 πους ὄρᾱν;

ἢ δόξαν αὐτοὺς τήνδε κεντῆσθαι μάτην
 ψευδῇ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, 490

τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
 οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;

οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
 καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί,

αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ 495
 κεῖται, κόνει Φύρουσα δύσηνον κᾶρα.

Φεῦ, Φεῦ· γέρων μὲν εἰμ'· ὅμως δ' ἐμοὶ θανεῖν
 εἴη, πρὶν αἰσχυρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.

ἀνίσσας, ὦ δύσηνε, καὶ μετάρσιον
 πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κᾶρα. 500

ΕΚ. ἔα· τίς οὔτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔα
 κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπούμενην;

ΤΑΛΘ. Ταλθύβιος ἦκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέ-
 τής,

Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

ΕΚ. ᾧ φίλτατ', ἄρα, καὶ μ' ἐπισφάξαι τάφῳ 505

δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὥς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἦγοῦ μοι, γέρον.

ΤΑΛΘ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὥς θάψης,
γύναι,

ἦκω μετασείχων σε· πέμπουσιν δ' ἐμὲ
510 δισσοί τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεῶς Ἀχαιϊκός.

ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὥς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακὰ;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖς' ἀπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπί σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.

515 πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὥς ἐχθρὰν, γέρον,
κτείνοντες; εἶπέ, καίπερ οὐ λέξω φίλα.

ΤΑΛΘ. διπλᾶ με χρήζεις δάκρυα κερδάναι,
γύναι,

σῆς παιδὸς οἶκτω· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
520 τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.

παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερός,
ἔσυσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ.

525 λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἐκκριτοὶ νεανῖαι,
σκήρτημα μόσχου σῆς καθέζοντες χεροῖν,
ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοί,

530 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
καὶ γὰρ παρασὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἔσω λεῶς·
σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔσυσ' ὄχλον.

ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμός,
535 δέξαι χοὰς μου τάςδε κηλητηρίους,

νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθε δ', ὡς πίης μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε, καὶ γῶ· πρευμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαι τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου 540
 νόσου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβῶν,
 ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν. 545
 ἣ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χρὸς
 τοῦ μοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐκευθέραν δ' ἔμ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, 550
 πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δούλη κεκληῖσθαι, βασιλὶς οὐσ', αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρέθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 οἱ δ', ὡς τάχιστα ἤκουσαν ὑσάτην ὅπα, 555
 μεθῆκαν, οὐπὲρ καὶ μέγιστον ἦν κρᾶτος.
 καὶ πρὶν τόδ' εἰσῆκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
 ἔρρηξε λαγόνας εἰς μέσας παρ' ὀμφαλόν,
 μασοὺς τ' ἔδειξε, σέρνα θ', ὡς ἀγάλματος, 560
 κάλλιπα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 Ἴδού, τόδ' εἰ μὲν σέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμῇ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
 χρήζεις, πάρεςι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὅδε. 565
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτω κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρρήδης·

κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δέ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
570 κρύπτουσ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεῶν.

ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυράν,
575 κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·

Ἔσηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περίσσοι εὐκαρδίῳ,
580 ψυχὴν τ' ἀρίσῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν, δυστυχεσάτην θ' ὄρω.

ΧΟΡ. δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

585 ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω
κακῶν,

πολλῶν παρόντων. ἦν γὰρ ἄψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἔα με· παρακαλεῖ δ' ἐκείθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ ζένειν, πάθος
590 οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λῖαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὐκ οὖν δεινόν, εἰ γῇ μὲν κακῇ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὐστάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἀμαρτοῦσ' ὧν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν,
595 κακὸν δίδωσι καρπὸν· ἀνθρώποις δ' αἰεὶ
ὁ μὲν πονηρός, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλός, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὑπο
Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐς αἰεὶ.

ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
 ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς 600
 δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθῃ,
 εἶδεν τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
 σὺ δ' ἔλθέ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
 μὴ θιγγάνειν μου μηδέν, ἀλλ' εἶργειν ὄχλον, 605
 τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
 ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
 κρείσσων πυρός· κακὸς δ', ὃ μὴ τι δρῶν κακόν.
 σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαῖα λάτρι,
 βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός, 610
 ὥς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυσάτοις ἐμήν,
 νύμφην τ' ἀνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
 λούσω, προθῶμαί θ'. ὥς μὲν ἄξία, πόθεν;
 οὐκ ἂν δυναίμην· ὥς δ' ἔχω, (τί γὰρ πάθω;) 615
 κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
 αἶ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σπηνωμάτων
 ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότης
 λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμματα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ὦ πλεῖς' ἔχων κάλλιςά τ', εὐτεκνώτατε 620
 Πρίαμε, γεραιά θ' ἦδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
 ὥς εἰς τὸ μηδέν ἦκομεν, φρονήματος
 τοῦ πρὶν σερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
 ὃ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
 ὃ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. 625
 τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλευματα,
 γλώσσης τε κόμπτοι. κείνος ὀλβιώτατος,
 ὅτῳ κατ' ἡμᾶρ τυγχάνει μηδέν κακόν.

ΧΟΡ. Ἐμοὶ χρῆν συμφοράν, 5ροφή.
 ἔμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι, 630

- Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἔτάμεθ', ἄλιον ἐπ' οἶδμα ναυσολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
635 λίσαν ὁ χρυσοφαῆς
Ἄλιος αὐγάζει.
πόνοι γάρ, καὶ πόνων ἀντιστροφῇ.
ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
640 κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γὰ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορὰ τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἃν ἐν Ἰδα
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
645 ἐπὶ δορί, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπωδός.
μελάθρων λῶβα·
ζένει δὲ καὶ τις ἀμφὶ τὸν
εὖρουν Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
650 πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτῃρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα, δρύπτεταί τε παρειάν,
δίαιμον ὄνυχά τιθεμένα σπαραγμοῖς.
ΘΕΡ. Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἢ παν-
αθλία,
655 ἢ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν
κακοῖσιν; οὐδεὶς ζέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟΡ. τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου
βοῆς,
ὥς οὐ ποθ' εὐδὲι λυπρὰ σου κηρύγματα;
ΘΕΡ. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖ-
σι δὲ

οὐ ράδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν σόμα. 660

ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
ἧδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.

ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, ἥ τι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας· οὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη. 665

ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδ' ἐμοὶ Πολυξένης
ἦνεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;

ΘΕΡ. ἧδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην 670
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται.

ΕΚ. οἱ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κᾶρα
τῆς θεσπιωδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ' οὐ
ζένεις

τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ, 675
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.

ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι Θρηξ' ἔσωζ' οἴκοις ἀνὴρ.
ἀπωλόμην δύσηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δῆ.

ὦ τέκνον, τέκνον, 680
αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἄρτιμαθῆς κακῶν.

ΘΕΡ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύσηνε, σοῦ;

ΕΚ. ἄπις' ἄπις, καινὰ καινὰ δέρκομαι. 685

ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέ ποτ' ἀδάκρυτος, ἀσένακτος
ἄμέρα μ' ἐπισχήσει.

ΧΟΡ. δεῖν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν
κακὰ.

690 ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρός,
 τίνι μόρῳ θνήσκεῖς, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
 πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘΕΡ. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασ-
 σίαις.

ΕΚ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα Φοινίου δορός;

695 ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
 πόντρῳ νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΕΚ. ὦ μοι, αἶ, αἶ,
 ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν
 ὄψιν, οὐ με φάσμα παρέβα
 700 μελανόπτερον, ἃν εἶδον
 ἀμφὶ σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ'
 ὄντα Διὸς ἐν Φάει.

ΧΟΡ. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἷσθ', ὀνειρόφρον,
 φράσαι;

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,
 705 ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθρετό νιν κρύψας.

ΧΟΡ. ὦ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὥς ἔχοι κτα-
 νῶν;

ΕΚ. ἄρρητ', ἀνωνόμασα, θαυμάτων πέρα,
 οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκαια ξένων;
 ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὥς διεμοιράσω
 710 χρόα, σιδαρέω τεμῶν Φασγάνῳ
 μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ὣκτισας.

ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην
 βροτῶν

δαίμων ἐθήκεν, ὅστις ἐσί σοι βαρύς.

ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότης δέμας

715 Ἀγαμέμνωνος· τοῦνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΑΓΑΜ. Ἐκάρβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύ-
 πτειν τάφῳ,

ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλ' ἐμοί,
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῷμεν, οὐδὲ ψαύομεν.
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. 720

ἦκω δ' ἀποσελῶν σε. τὰ κεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐσίν, εἴ τι τῶνδ' ἐσίν καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὄρω
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι. 725

ΕΚ. δύσην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσα σέ,
Ἐκάβη, τί δράσω; πότερά προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακὰ;

ΑΓΑΜ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα
σόν
δύρη, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὁδε; 730

ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγού-
μενος,
γυνάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν.

ΑΓ. οὐ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξισορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

ΕΚ. ἄρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς; 735

ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
ἐς ταυτὸν ἦκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί σρέφω τάδε; 740

τολμᾶν ἀνάγκη, καὶν τύχῳ, καὶν μὴ κύχῳ.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γυνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.

ΑΓΑΜ. τί χρῆμα μασεύουσα; μῶν ἐλεύ-
θερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γὰρ ἐσί σοι. 745

ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρομένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρησιαν κα-
λεῖς;

ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὣν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
750 ὄρᾳς νεκρὸν τόνδ', οὐ κατασάζω δάκρυ;

ΑΓ. ὄρῳ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερων ζώνης ὑπο.

ΑΓΑΜ. ἔσιν δέ τις σῶν οὗτος, ὃ τλήμον, τέ-
κνων;

ΕΚ. τῶν οὐ θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίου.

755 ΑΓΑΜ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους,
γύναι;

ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.

ΑΓΑΜ. ποῦ δ' ὦν ἐτύγχαν', ἠνίκ' ὠλλυτο
πόλις;

ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρῶδῶν θανεῖν.

ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τότε ὄντων χωρίσας τέ-
κνων μόνον;

760 ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὐπερ εὐρέθη θανῶν.

ΑΓΑΜ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆςδε Πολυ-
μήσῳρ χθονός;

ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ
φύλαξ.

ΑΓΑΜ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πό-
τρου τυχών;

ΕΚ. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρήξ νιν ὠλεσε ξένος.

765 ΑΓΑΜ. ὃ τλήμον, ἥπου χρυσὸν ἠράσθη
λαβεῖν;

ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.

ΑΓΑΜ. εὐρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;

ΕΚ. ἦδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἐπι.

ΑΓΑΜ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον
πόνον;

ΕΚ. λούτρ' ὥχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένη. 770

ΑΓΑΜ. κτανών νιν, ὥς ἔοικεν, ἐκβάλλει
ξένος.

ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ'· ὧδε διατέμων
χρόα.

ΑΓΑΜ. αἶ σχετλία σὺ σῶν ἀμετρήτων πόνων.

ΕΚ. ὄλωλα, κούδεν λοιπόν, Ἀγάμεμνον,
καλῶν.

ΑΓΑΜ. Φεῦ, Φεῦ· τίς οὕτω δυστυχῆς ἔφυ 775
γυνή;

ΕΚ. οὐκ ἔσιν, εἰ μὴ τὴν Τύχην αὐτὴν λέγοις.

ἀλλ' ὦνπερ οὔνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,

ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,

ζέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοῦμπάλιν, σύ μοι γενοῦ

τιμωρὸς ἀνδρὲς, ἀνοσιωτάτου ξένου, 780

ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθευ, οὔτε τοὺς ἄνω

δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,

κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἐμοί,

ξενίας τ' ἀριθμῶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·

τυχῶν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθεῖαν, 785

ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.

ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, καὶ σθενεῖς ἴσως·

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χῶ κείνων κρατῶν

νόμος· νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἠγρούμεθα, 790

καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὠρισμένοι.

ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,

καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους

κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. 795

ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχροῦ θέμενος, αἰδέσθῃ τί με
 οἴκτειρον ἡμᾶς, ὥς γραφεύς τ' ἀποσαθεῖς
 ἰδοῦ με, καὶ ἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
 τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν.
 800 εὐπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἅμα,
 ἅπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
 οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
 ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 τί δῆτα θνητοὶ τᾶλλα μὲν μαθήματα
 805 μοχθοῦμεν, ὥς χρή, πάντα, καὶ μασεύομεν,
 πειθῶ δέ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
 οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
 μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἢ ἢ ποτε
 πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
 810 πῶς οὖν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
 οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσὶ μοι·
 αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
 καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρόσκονθ' ὄρῳ.
 καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
 815 Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
 πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
 ἢ Φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
 ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
 ἢ τῶν ἐν εὐνῇ Φιλτάτων ἀσπασμάτων
 820 χάριν τιν' ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δὲ σύ;
 ἐκ τοῦ σκοπτοῦς γάρ, τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
 Φίλτρων, μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις.
 ἄκουε δὴ νῦν· τὸν θανόντα τόνδ' ὄρας.
 τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεσὴν σέθεν
 825 δράσεις. ἐνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
 εἴ μοι γένοιτο Φθόγγος ἐν βραχίονι,
 καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,

ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
ὥς πάνθ' ὀμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαίοντ', ἐπισκῆπτοντα παντοίους λόγους.' 830

ὦ δέσποτ', ὦ μέγισον Ἑλλήσιν Φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐσιν, ἀλλ' ὅμως.
ἔσθλοῦ γὰρ ἀνδρός, τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί. 835

ΧΟΡ. δεινόν γε θνητοῖς, ὥς ἅπαντα συμπι-
τνεῖ,

καὶ τὰς ἐνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν,
Φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους,
ἔχθρους τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.

ΑΓΑΜ. ἐγὼ σέ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας 840
σέθεν,

Ἐκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὔνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως Φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῶ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν 845
Θρήκης ἀνακτι τόνδε βουλευῆσαι φόνον.

ἔσιν γὰρ ἡ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον Φίλιον ἡγεῖται στρατός,
τὸν κατθανόντα δ', ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
ὅδ', ἔσι χωρὶς τοῦτο, κοῦ κοινὸν στρατῶ. 850

πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὥς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις
σοὶ συμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρθέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

ΕΚ. (Φεῦ) οὐκ ἔσι θνητῶν, ὅστις ἔς' ἐλεύθερος.

ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐσιν, ἢ τύχης, 855
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.

ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

860 ζύνισθι μὲν γάρ, ἣν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσης δὲ μή.
ἣν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἥ πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται,
Φανῇ τις, εἴργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.

865 τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓΑΜ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα Φά-
σγανον χερὶ

λαβοῦσα γραία, Φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἥ Φαρμάκοισιν, ἥ πικουρία τίνι;

τίς σοι ζυνέσαι χεῖρ; πόθεν κτήσῃ Φίλους;

870 ΕΚ. ζέγαι κελεύθασ' αἶδε Τρωάδων ὄχλον.

ΑΓΑΜ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων
ἄγραν;

ΕΚ. ζύν ταῖςδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.

ΑΓΑΜ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσαι κρά-
τος;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ζύν δόλῳ τεδύσμαχον.

875 ΑΓΑΜ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι
γένος.

ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναιῖνες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξώκισαν;

ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δ' ἐμοὶ τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ

880 γυναῖκα. καὶ σύ, Θρηκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· Καλεῖ σ' ἀνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου

Ἐκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἥ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας, ὥς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς

885 Πολυξένης ἐπίσχεσ, Ἀγάμεμνον, τάφον.

εὖς τῷδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ φλογί,
 δισσὴ μέριμνα μητρί, κρυφθῆτον χθονί.

ΑΓΑΜ. ἔσαι τὰδ' οὕτω. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν
 στρατῷ

πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·

νῦν δ', οὐ γὰρ ἴησ' οὐρίους πνοάς θεός, 890

μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὀρῶντας ἥσυχον.

γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,

ιδία θ' ἐκάσῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακόν,

κακὸν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρησόν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. Σὺ μὲν, ὦ πατρίς Ἰλιάς, σροφῇ α'. 895

τῶν ἀπορρήτων πόλις

οὐκέτι λέξῃ· τοῖον Ἑλ-

λάνων νέφος ἀμφὶ σὲ κρύπτει,

δορὶ δῆ, δορὶ πέρσαν.

ἀπὸ δὲ σεφάναν κέκαρσαι

900

πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου

κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,

τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντισρ. α'. 905

ἤμος ἐκ δείπνων ὕπνος

ἡδὺς ἐπ' ὅσσοις κίδνεται.

μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιὸν

θυσίαν καταπαύσας,

πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,

ξυσὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,

910

ναύταν οὐκέθ' ὀρῶν ὄμιλον

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις σροφῇ β'.

μίτραισιν ἐρρύθμιζόμαν,

χρυσέων ἐνόπτρων

915

λεύσσοις ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,

ἐπιδέμνιος ὥς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
 ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
 κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
 920 ας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
 δῆ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
 πέρσαντες, ἤξετ' οἴκους;
 λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος ἀντιστρ. β'.
 λιποῦσα, Δωρὶς ὥς κόρα,
 925 σεμνὰν προσίζουσ',
 οὐκ ἦνυσ', Ἄρτεριν, ἃ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
 τὸν ἐμόν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
 930 νόσιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
 καὶ μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος·
 τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει·
 τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν, — ἐπωδός.
 Ἰδαῖόν τε βούταν
 935 αἰνόπαριν, κατάρῃ
 διδοῦσ', ἐπεὶ με
 γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν,
 ἐξώκισέ τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
 ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς·
 940 ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον
 ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, Φιλ-
 τάτῃ δὲ σὺ,

Ἐκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
 945 τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
 (Φεῦ) οὐκ ἔσιν οὐδὲν πισόν, οὔτ' εὐδοξία,
 οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.

Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
 ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὥς ἀγνωσίᾳ
 σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ 950
 θρηνεῖν, προκόπτουτ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν;
 σὺ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
 σχέες· τυγχάνω γάρ ἐν μέσοις Θρήκης ὄροις
 ἀπῖον, ὅτ' ἤλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
 ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἶρουτί μοι 955
 ἐς ταυτὸν ἤδε συμπιτνεῖ δμῶϊς σέθεν,
 λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προςβλέπειν ἐναντίον,
 Πολυμήσορ, ἐν τοιοῖςδε κειμένη κακοῖς.
 ὅτῳ γάρ ὥφθην εὐτυχοῦς, αἰδώς μ' ἔχει, 960
 ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμί νῦν,
 κοῦκ ἂν δυναίμην προςβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
 ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοϊαν ἡγήσῃ σέθεν,
 Πολυμήσορ· ἄλλως δ' αἰτιόν τι καὶ νόμος,
 γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. 965

ΠΟΛΥΜ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς
 χρεῖα σ' ἐμοῦ;

τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;

ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δὴ τι πρὸς σὲ βούλομαι,
 καὶ παῖδας εἰπεῖν σοὺς· ὁπάονας δ' ἐμοὶ
 χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποσηῆναι δόμων. 970

ΠΟΛΥΜ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γάρ ἢδ'
 ἐρημία.

Φίλῃ μὲν εἴ σύ, προςφιλὲς δ' ἐμοὶ τόδε
 σράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε δεῖ,
 τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
 Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὥς ἔτοιμός εἰμ' ἐγώ. 975

ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἔξ ἐμῆς χειρὸς
 Πολύδωρον ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,

εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.

ΠΟΛ. μάλισα· τοῦ κείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.

980 ΕΚ. ὦ φίλτατ', ὥς εὖ καὶ ξίως σέθεν λέγεις.

ΠΟΛ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

ΕΚ. εἰ τῆς τεκνούσης τῆςδε μέμνηται τι μου.

ΠΟΛΤΜ. καὶ δεῦρό γ' ὥς σὲ κρύφιος ἐζή-
τει μολεῖν.

ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ἐν ἧλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;

985 ΠΟΛΤΜ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρου-
ρούμενος.

ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτόν, μὴδ' ἔρα τῶν πλησίον.

ΠΟΛΤΜ. ἦκισ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ
γύναι.

ΕΚ. οἷσθ' οὖν ἅ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;

ΠΟΛΤΜ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ ταῦτα σημανεῖς
λόγω.

990 ΕΚ. ἔσω φιληθεῖς, ὥς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλή.

ΠΟΛΤΜ. τί χρῆμ', ὃ καὶ μὲ καὶ τέκν' εἰδέναι
χρεῶν;

ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.

ΠΟΛΤΜ. ταῦτ' ἔσθ', ἅ βούλει παιδὶ σημῆ-
ναι σέθεν;

ΕΚ. μάλισα, διὰ σοῦ γ'. εἴ γάρ εὐσεβῆς ἀνὴρ.

995 ΠΟΛΤΜ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρου-
σίας;

ΕΚ. ἄμεινον, ἣν σὺ κατθανῆς, τοὺςδ' εἰδέναι.

ΠΟΛΤΜ. καλῶς ἔλεξας τῆςδε, καὶ σοφώ-
τερον.

ΕΚ. οἷσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα γέγαι.

ΠΟΛΤΜ. ἐνταῦθ' ὃ χρυσὸς ἐσι; σημεῖον
δὲ τί;

1000 ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.

ΠΟΛΤΜ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ Φρά-
ζειν ἐμοί;

ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον,
θέλω.

ΠΟΛΤΜ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύ-
ψας ἔχεις;

ΕΚ. σκυλῶν ἐν ὄχλῳ ταῖςδε σώζεται ζέγαις.

ΠΟΛΤΜ. ποῦ δ'; αἶδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι ἰοοὺς
περιπτυχαί.

ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων ζέγαι.

ΠΟΛΤΜ. τ' ἄνδρον δὲ πισά, κ' ἄρσένων ἐρημία;

ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι πορθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα· 1010

αἷς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, ζείχης πάλιν
ξὺν παισίν, οὐπὲρ τὸν ἐμὸν ὥκισας γόνον.

ΧΟΡ. οὐπὼ δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις
δίκην,

ἀλίμενόν τις ὥς ἄντλον ἐμπεσῶν
λέχριος, ἐκπέσῃ Φίλας καρδίας, 1015
ἀμέρσας βίοτον. τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκα, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ,
ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.

ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆςδ' ἐλπίς, ἣ σ' ἐπήγαγε
θανάσιμον πρὸς Αἶδαν, ὦ τάλας· 1020

ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμά-
τῶν τάλας.

ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἄνδρὸς Θρηκὸς οἰμωγὴν,
Φίλαι;

ΠΟΛ. ὦ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυσήνου
σφαγῆς.

1025 ΗΜΙΧ. Φίλοι, πέπρακται καὶν' ἔσω δόμων
κακά.

ΠΟΛΤΜ. ἄλλ' οὔτι μὴ Φύγητε λαιψήρῳ
ποδί.

βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχοῦς.

ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὀρμάται βέλος.

βούλεσθ' ἐπείσπεσωμεν, ὥς ἀκμὴ καλεῖ

1030 Ἐκάβη παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;

ΕΚ. ἄρασσε, Φεΐδου μηδέν, ἐκβάλλων
πύλας.

οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,

οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.

ΧΟΡ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρήνα, καὶ κρατεῖς
ξένου,

1035 δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἷά περ λέγεις;

ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος

τυφλόν, τυφλῷ σείχοντα παραφύρῳ ποδί,

παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγώ

ξύν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δ' ἐμοὶ

1040 δέδωκε· χωρεῖ δ', ὥς ὀράς, ὅδ' ἐκ δόμων.

ἄλλ' ἐκποδῶν ἄπειμι, καὶ ποσῆσομαι,

θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι ἐγώ,

πᾶ βῶ; πᾶ σῶ; πᾶ κέλσω,

1045 τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεσέρου

τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνης;

ποῖαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,

τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζων

Ἰλιάδας, αἳ με διώλεσαν;

1050 τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·

ὦ κατάρατοι, ποῖ καὶ με φυγᾶ

πτώσσουσι μυχῶν;

εἶθ' ἐμοὶ ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον.
ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλόν, Ἄλιε,
Φέγγος ἀπαλλάξας.

1055

(ᾶ ᾶ) σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικᾶν.

πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀσέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοῖναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λῶβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τᾶλας.

1060

ποῖ, πᾶ Φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν
Βάκχαις Ἄιδου διαμοιράσαι,
σφακτὰν κυσὶν τε Φονίαν

θαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν; 1065

πᾶ σῶ, πᾶ κᾶμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
λινόκροκον Φάρος σέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεῖς,
τέκνων ἐμῶν Φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

1070

ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἵργασαι
κακά·

δράσαντι δ' αἰσχροῖα, δεινὰ τὰπιτίμια,
δαίμων ἔδωκεν, ὅσις ἐσί σοι βαρύς.

ΠΟΛΤΜ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήνης

1075

λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὐῖππον,
Ἄρει κᾶτοχον γένος.

Ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.

βοᾶν, βοᾶν αὐτῶ, βοᾶν.

ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.

1080

κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;

γυναῖκες ὤλεσάν με,

γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.

1085 δεινά, δεινά πεπόνθαμεν.]
 ὦ μοι ἐμᾶς λῶβας.
 ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
 αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
 ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων,
 ἢ Σείριος ἐνθα πυρὸς φλογέας
 1090 ἀφίησιν ὄσσων αὐγὰς;
 ἢ τὸν ἐς Ἀἶδα μελανοχρῶτα
 πορθμὸν αἶζω τάλας;

ΧΟΡ. ζύγνυσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέ-
 ρειν κακὰ

πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.

1095 ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἤ-
 σύχως

πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
 Ἦχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
 πύργους πεσόντας ἤσμεν Ἑλλήνων δορί,
 φόβον παρέσχ' ἄν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.

1100 ΠΟΛΤΜ. ὦ φίλτατ', ἡσθόμην γάρ, Ἀγά-
 μεμνον, σέθεν

φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾶς ἃ πάσχομεν;

ΑΓΑΜ. (ἔα) Πολυμήσορ ὦ δύσηνε, τίς σ'
 ἀπώλεσε;

τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλόν, αἰμάξας κόρας,
 παῖδάς τε τούσδ' ἐκτεινεν; ἢ μέγαν χόλου
 1105 σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.

ΠΟΛΤΜ. Ἐκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμα-
 λωτίσιν

ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.

ΑΓΑΜ. τί φῆς; σὺ τοῦργον εἰργασαι τόδ',
 ὥς λέγει;

σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι, τί λέξεις; ἥ γάρ ἐγγύς τι τοῦ
ἔσι που;

σήμενον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἔν' ἀρπάσας χερσὶν
διασπάσσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.

ΑΓΑΜ. οὗτος, τί πάσχεις;

ΠΟΛΤΜ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέσθες μ' ἐφείναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.

ΑΓΑΜ. ἰσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρος- 1115
βαρον,

λέγ', ὥς ἀκούσας σοῦ τε, τῆςδὲ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως, ἄνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.

ΠΟΛΤΜ. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν
νεώτατος

Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν, 1120
ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως.

τοῦτον κατέκτειν'· ἄνθ' ὅτου δ' ἐκτεινὰ νιν,
ἀκουσον, ὥς εὖ καὶ σοφῇ προμηθείᾳ.

ἔδεισα μὴ σοι πολέμιος λειφθεῖς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν· 1125

γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἵροισιν σόλου,

καῖπειτα Θρήκης πεδία τρίβοισιν τάδε
λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἶη κακὸν

Τρώων, ἐν ᾧ περ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν. 1130

Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὥς κεκρυμμένας

θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει

δόμους, ἔν' ἄλλος μὴ τις εἰδεῖη τάδε. 1135

ἔζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
πολλαὶ δέ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,

αἱ δ' ἔνθεν, ὥς δὴ παρὰ Φίλῳ, Τρώων κόραι
ῥάκουσιν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χερός,
1140 ἥνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τοῦςδε λεύσσουσai πέπλους·
ἄλλαι δέ, κάρμακα Θρηκίαν θεύμεναι,
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου σολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἐπαλλον, ὥς πρόσω πατρὸς
1145 γένοιντο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
κατ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προςφθεγ-
μάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δέ, πολεμίων δίκην,
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
1150 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισαίην ἐμόν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνυσον τάλας.
τὸ λοισθιον δέ, πῆμα πῆματος πλέον,
1155 ἐξεργάσαντο δεῖν· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπύρους κόρας
κεντοῦσιν, αἰμάσσουσιν· εἴτ' ἀνὰ σέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδῆσας ἐγὼ,
θῆρ ὥς, διώκω τὰς μαιφόνους κύνας,
1160 ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὥς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσω. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανών,
Ἀγάμεμνον. ὥς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας ταῦν πρὶν εἶρηκεν κακῶς,
1165 ἢ νῦν λέγων τις ἔστιν, ἢ μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμῶν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ'· ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχῶν ἐπίσταται.

ΧΟΡ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ
 κακοῖς
 τὸ θῆλυ συνθεῖς ὥδε πᾶν μέμψῃ γένος. 1170
 πολλαὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἶς' ἐπίφθονοι,
 αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
 ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν
 ποτε
 τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
 ἀλλ' εἴτε χρής' ἔδρασε, χρής' ἔδει λέγειν. 1175
 εἴτ' αὖ πονηρά, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
 καὶ μὴ δύνασθαι τᾶδιν' εὖ λέγειν ποτέ.
 σοφοὶ μὲν οὖν εἶς' οἱ τὰδ' ἡκριβωκότες,
 ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
 κακῶς δ' ἀπώλουντ'· οὐτίς ἐξήλυξέ πω. 1180
 καί μοι τὸ μὲν σὸν ὥδε φροϊμίους ἔχει·
 πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι,
 ὃς φῆς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
 Ἀγαμέμνονός θ' ἑκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν.
 ἀλλ', ὦ κάκιζε, πρῶτον, οὐ ποτ' ἂν φίλον 1185
 τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλησιν γένος,
 οὐτ' ἂν δύναίτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
 πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά,
 ἢ ξυγγενῆς ὢν; ἢ τιν' αἰτίαν ἔχων;
 ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλασθήματα, 1190
 πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
 ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τάληθ' ἢ λέγειν,
 ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
 ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ἡτύχει
 Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν, 1195
 ἔζη τε Πρίαμος, Ἑκτορός τ' ἦνθαι δόρυ,
 τί δ' οὐ τότε, εἴπερ τῶδ' ἐβουλήθης χάριν
 θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, καὶν δόμοις ἔχων,

ἔκτεινας, ἣ ζῶντ' ἤλθες Ἀργείοις ἄγων,
 1200 ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἡμεν ἐν Φάει,
 1201 καπνὸς δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
 ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἐσίαν;
 πρὸς τοῖςδε νῦν ἄκουσον, ὥς Φανῆ κακός.
 χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
 1205 τὸν χρυσόν, ὃν Φῆς οὐ σόν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
 δοῦναι φέροντα πενομένοις τε καὶ χρόνον
 1206 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις·
 σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
 1207 τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
 1210 καὶ μὲν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
 σώσας τε τὸν ἐμόν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
 ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἄγαθοὶ σαφέςατο
 φίλοι· τὰ χρησά δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
 εἰ δ' ἐσπᾶνιζες χρημάτων, ὁ δ' ἡντύχει,
 1215 θησαυρὸς ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας.
 νῦν δ' οὐτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
 χρυσοῦ τ' ὄνησις οἷχεται, παῖδές τε σοί,
 αὐτός τε πράσσεις ἰῶδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
 Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς Φανῆ.
 1220 οὐτ' εὐσεβῆ γάρ, οὔτε πισὸν οἷς ἐχρῆν,
 οὐχ ὀσίον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
 αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
 1221 τοιοῦτον ὄντα· δεσπότης δ' οὐ λαιδορῶ.

ΧΟΡ. Φεῦ, Φεῦ· βροτοῖσιν ὥς τὰ χρησά
 πράγματα

1225 χρησῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.

ΑΓΑΜ. ἀχθεινὰ μὲν μοι, τὰλλότριά κρίνειν
 κακὰ·

ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
 πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.

ἔμοι δ', ἴν' εἰδῆς, οὐτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὐτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον, 1230

ἀλλ' ὥς ἔχης τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.

λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὦν.

τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν.

ἡμῖν δέ γ' αἰσχροὺς τοῖσιν Ἑλλησιν τόδε.

πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ᾿δικεῖν, φύγω ψόγον; 1235

οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ

πράσσειν ἐτόλμας, τλήθῃ καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟΛ. οἴμοι, γυναικός, ὥς ἔοιχ', ἡσσωμένος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΑΓΑΜ. οὐκ οὖν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακὰ; 1240

ΠΟΛΤΜ. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ'
ἐμῶν, τάλας.

ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δὴ με; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν
δοκεῖς;

ΠΟΛΤΜ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πα-
νοῦργε σύ.

ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένην;

ΠΟΛΤΜ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἤνικ' ἂν σε ποντία 1245
νοτῖς —

ΕΚ. μῶν ναυσολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλληνίδος;

ΠΟΛΤΜ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρ-
χησίων.

ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν ἀλμάτων;

ΠΟΛΤΜ. αὐτὴ πρὸς ἴσον ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.

ΕΚ. ὑποπτέροισι νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ; 1250

ΠΟΛ. κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.

ΕΚ. πῶς δ' οἴσθῃ μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάσασιν;

ΠΟΛΤΜ. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος πάδε.

ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὦν ἔχεις κακῶν;

ΠΟΛ. εὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὥδε σὺν δόλῳ. 1255

ΕΚ. θανοῦσα δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω μόρον;

ΠΟΛΥΜ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῶ κε-
κλήσεται — —

ΕΚ. μορφῆς ἐπωδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

ΠΟΛ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

1260 ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γ' ἐμοὶ δόντος δίκην.

ΠΟΛ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν
θανεῖν.

ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτα σοὶ δίδωμ' ἔχειν.

ΠΟΛ. κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.

ΕΚ. μή πω μανεῖη Τυνδαρίς τοσόνδε παῖς.

1265 ΠΟΛ. καὐτὸν σὲ τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρας' ἄνω.

ΑΓΑΜ. οὗτος σύ, μαίνη, καὶ κακῶν ἐρᾶς τυχεῖν.

ΠΟΛ. κτεῖν', ὥς ἐν Ἀργεὶ Φόνια λουτρά σ'
ἀναμένει.

ΑΓΑΜ. οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, ὁμῶες, ἐκποδῶν βία;

ΠΟΛ. ἀλγεῖς ἀκούων.

ΑΓΑΜ. οὐκ ἐφέξετε ζόμα;

1270 ΠΟΛ. ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ.

ΑΓΑΜ. οὐχ ὅσον τάχος

νήσων ἐρήμων αὐτόν ἐκβαλεῖτέ που,

ἐπεῖπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυσομεῖ;

Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς

σείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεῖον

1275 σκηναῖς πελάζειν, Τρωάδες· καὶ γὰρ πνοᾶς

πρὸς οἶκον ἤδη τάςδε πομπίμους ὁρῶ.

εὐ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν· εὐ δὲ τὰν δόμοις

ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηναῖς τε, φίλοι,

1280 τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι

μόχθων. σεῖρά γὰρ ἀνάγκη.

Τ Ε Λ Ο Σ.

RICH. FR. PHIL. BRVNCKII

IN HECVBAM NOTAE

[ACCEDVNT EDITORIS LIPSIENSIS NOTAE
VNCINIS INCLVSAE]

Argumentum quod edidi, diversum ab illo sub Thomae Magistri nomine dudum vulgato, Dramatī prae fixum est in Regiis membranīs. [Lin. 11. Pors. ὠρμησε, deleta litera paragogica. Hanc consonanti quoque praeponi, multi multis exemplis docuerunt. v. Dorvill. Vann. Crit. p. 70. — L. 11. Pors. bene Φιλίας. Suidas: Ὀλιγωρῶ. γενικῇ. quam notam Kusterus de more omisit. — L. 17. Post μετεπέμψατο Pors. addit κρύπτουσα τὸ γεγονός. — L. 18. Pors. melius παραγενομένου. — L. 19. ἐπὶ cum genitivo de iudice, sub quo causa agitur. Charit. p. 143. Amst. μεγάλην ἐπὶ βασιλέως δίκην εἵπομεν. add. Diodor. Sic. I. p. 445. Wess. Alexand. Aetol. epigr. II.]

[Catalogum personarum auctiorem dedit Porsonus, addens post ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ: (καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ). — Ceterum in his tabulis personae dramatum eodem collocantur ordine, quo scenam ingressae sunt. v. Markland. ad tabulam Iphigeniae Aulidensi prae fixam.]

V. 8. Χερσονησίαν. Vt ἄρσην, θάρσος, Τυρσηνός, et similia Tragicis usitata, quod nobis animad-

versum fuit ad Aeschyli S. Th. 455. ita dubium non est, quin hac in voce scriptura per ρσ alteri per duplex ρ, quae recentioris Atticismi est, praefenda fuerit. Vtraque in Thucydide observatur: sed inconstantia illa librariis imputanda.

13. ὃ καί με γῆς ὑπεξέπεμψεν, scilicet Πρίαμος, vel πατήρ. Vtrumvis substantivum e praecedentibus adsumi debet: et ὃ valet δι' ὃ, ut Phoen. 270. ad quem locum consulendus Musgravius.

[14. ὄπλα, poëtice pro ὄπλον, i. e. clypeus. Minus accurate scholiastes. Vulgatissimus est hic illius vocabuli sensus. Diodorus Sic. II. p. 36. οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὀπλῖται καλούμενοι κ. τ. λ. ubi notat Wesselingius, hunc ipsum Euripides locum recte intelligens.]

18. ἡτύχει. Membranae non hic solum, sed alibi, ut infra 1194. et 1214. εὐτύχει. Vtro modo scribatur, nihil aut parum interest. Herodianus in fragmento Phrynichi Eclogis subiecto: ἡὺξάμην καὶ εὐξάμην, ἡὺδόκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται. Auctor tamen Etymologici M. p. 400. l. 26. priorem formam Atticis usitatiorem fuisse ait, quod et probabile est. [Eandem Atticis tribuit etiam Moeris p. 175.]

21. ἀπόλλυται. Sic membr. Lectionem hanc e Grammaticorum testimoniis enotatam, merito probauerat Valckenarius, vir summus, ad Hippol. 34. Non Tragicis solum, sed quibusvis etiam scriptoribus, nihil magis frequens hac temporum variatione, quae venustatem narrationibus conciliat. Sophocles Aiac. 31.

καί μοι τις ὀπτήρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεοῖράντῳ ξίφει,
φράζει τε καὶ δήλωσεν —

Lysias Or. I. p. 10. editionis Reiskii: ἐπειδὴ δέ μοι παιδίου γίγνεται, ἐπίσενον αὐτῇ. Saepius in eadem illa narratione variata sic tempora.

23. αὐτός. Scilicet ὁ πατήρ, quod substantivum e proximo adiectivo πατρώα repetendum.

[28. Supple: ἄλλοτ' ἐπ' αὐταῖς. Sic Sophocles Electr. 752. φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῶ Σκέλη προφαίνων. Apollonius Rhod. III. 297. s. ἀπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρυστος.]

31. αἴσσω. Piersonus ad Moerim legendum censet Ἐνάβης ἀνάσσω. Vide, quae notavi ad Aeschyl. Pers. 468.

[32. τριταῖον, i. e. τρίτον. Sic ἐνταῖος pro ἔκτος in Agathiae prooemio a Iacobsio nuper edito v. 129.]

39. ἐναλίαν. Germana haec scriptura est: altera εἰναλίαν, quam praeferunt tamen membr. nostrae, librariorum imperitiae debetur. Vide, quae notavi ad Aeschyl. Pers. 451. Noster Androm. 252.

λεῖψεις τὸδ' ἄγνόν τέμενος ἐναλίας Θεοῦ;
Sophocles Antig. 1199.

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν Θεόν.
non εἰνοδίαν.

44. τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι. Sic membr. recte. Saepius additur praepositio, ut Or. 854. 943. Androm. 797. Phoen. 313. Hippol. 22. Sophocl. El. 674. 1149. et alibi passim, quod et Marklando magis Atticum videtur ad Lysiam p. 76. Quandoque tamen etiam sine praepositione, ut in Sophocl. El. 783.

νῦν δ', ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου.
et Phoen. 4.

[49. Charit. p. 96. ἐνδοξότερόν με ποιήσεις τοῖς κατὰ δαίμοσιν.]

53. ἀπὸ σικηνῆς. Membr. non secus, ac impressi, ὑπό, perperam. Infra 661. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἀπο, ubi membr. a prima manu scriptum exhibent δόμων ὑπερ. Sed minio superscripta emendatio ἀπο.

55. Θεῦ est extra versum: ideo uncinis septum est.

[56. δούλειον ἡμαρ. v. I. F. Gronovii observatt. L. I. p. 24.]

[57. ἀντισηκώσας. v. Lennep. ad Phalar. p. 187.]

59. Hos versus quum metrici quidam anapaesticum systema esse somniavissent, omnia susque deque habuerunt, nec tamen interpolando efficere potuerunt, ut singuli versus ad legitimorum anapaestorum normam redigerentur. Illis merito fidem abrogavit Musgravius, et ego multo magis, qui ex optimarum membranarum auctoritate nunc primum numeris suis ῥῆσιν hanc Hecubae restitui, in qua sunt versus heroici, seu hexametri dactylici quinque, et trochaici aliquot, qui facile dignoscuntur.

[60. Pors. ὁρσοῦσαι νῦν ὁμόδουλον.]

64. Versus hic est anapaesticus. In anapaestis syllaba αι ante vocalem corripitur potest, quod verissime affirmat Markland. ad Suppl. 42. Quidni enim id liceret, quum diphthongus impropria ω in iis corripiatur, quod exemplis confirmavi ad Med. 434. quibus addi potest versus infra 80. Bac. 1556. ne plures alios proferendo lectori fastidio sim? Corripitur etiam vocalis ω infra v. 121. et in senario v. 1094. Mediam γεραιὰ corripit in anapaesto, Hippol. 171.

[65. Pors. hic et ubique καὶ γώ. qua de re in praefatione p. IV. haec habet: „In vocibus per crasin coniunctis, ut καὶ τι, καὶ ν, καὶ ν (i. e. καὶ ἐν, καὶ ἄν) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus Mss. servatam diligenter secutus sum. „Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum diphthongo crasin efficit, ut in καὶ τα pro καὶ εἶ τα. Hoc post alios monuit Davesius.“ v. Dawes. Miscell. p. 123. Dudum disertiusque idem monuit Anonymus ad Vigeri Idiot. VIII. 7. 11.]

65. σκίπωνι. Sic membr. recte. Huc respexit Hesychius in glossa σκίπωνι χειρός: ubi scribendum χειρός, et deleta praecedenti glossa, quae alieno loco

repetita est, male divulgata sic coniungenda sunt:
 Σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χερός· βακτηρία
 χειρός. Vide etiam H. Stephanum in Thesauri
 Tom. III. col. 864. C. Leonidas Tar. in epigram-
 mate:

ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
 ἄγνεται Κυνικοῦ σκυλα Ποσωχάρους.

Sic recte in Suidae editione principe legitur. In
 Analectis nostris T. I. p. 222. perperam edidimus
 σκήπων, quod et fecerunt alii, Salmasius ad Tertull.
 de Pallio, p. 415. et Kuster. ad Suidam.

69. τί ποτ' αἰρόμαι ἐννυχος οὕτω; sic scriptus est
 versus in membr. recte omnino. Dimeter est ana-
 paesticus, prima in αἰρόμαι producta, quod iam
 monuerat Heathius. [Pors. τί ποτ' αἶρομαι ἔ. οὕ.]

73. Hic et sequens versus heroici sunt: ideo in
 altero Πολυξείνης, inuitis etiam membranis, scri-
 bendum fuit.

75. Vulgo legitur:

Συγατρός, δι' ὀνείρων εἶδον.
 εἶδον γὰρ φοβεράν ὄψιν,
 ἔμαθον, ἐδάην.

languide admodum. Membranarum scripturam re-
 posui, multo vividior, recisis, quae vulgo inu-
 tiliter repetuntur, vocibus. V. 76. trochaicus est.
 [Pors. εἶδον φοβεράν ὄψιν, | ἔμαθον, ἐδάην.]

[78. Pors. ὅς μόνος οἴκων ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν.]

[80. Pors. πατρίου.]

88. Hic versus et duo sequentes rursus heroici
 sunt: quod de duobus primis subodoratus est Mus-
 gravius: in tertio non haesisset vir sagacissimus, si
 membranarum nostrarum lectionem cognitam ha-
 buisset, in quibus non, ut vulgo, ἦλυσ' ὑπὲρ ἄκρας,
 sed ἦλθ' ὑπὲρ extat, unde leniter ad finem decurrit
 dactylicus hexameter. [Mirum Brunckii hunc ver-
 sum pro hexametro habentis errorem notavit Her-
 mannus p. 82.] V. 91. dimeter est anapaesticus. In

permutandis vocibus ἤλυθς et ἤλθε non sibi pepercerunt librarii: exempla vide ad Androm. 283.

[90. s. Pors. οἰκτρῶς, καὶ τόδε δεῖμά μοι | ἤλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς | φάντασμά 'Αχιλέως· | —.]

[97. Pors. δεσποσύνους.]

[99. Pors. ἀπελαυνομένα.]

108. οἷσθ' ὅτι. Membr. perperam, ut vulgo, ὅτε, quod recte emendavit Canterus. [Denuo invexit Pors.] Similem Herois apparitionem narrat Apollonius Argon. II. 920. Sthenelus, Actoris filius, qui Herculi, Amazonibus bellum inferenti, comitem se adiunxerat, et in Asia fato functus fuerat,

τύμβου δὲ σεφάνης ἐπιβὰς σιοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἔών, οἷος πόλεμόνδ' ἱέν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πῆληξ.

112. Ovidius, qui multa e poeta nostro adumbravit, quorum pauca quaedam adnotasse non pigebit, sic haec expressit, Metam. XIII. 445.

Immemoresque mei disceditis, inquit, Achivi?

Obrutaque est mecum virtutis gratia nostrae?

114. ξυνέπαισε. Membr. ξυνέπεσε. Vulgo συνεπέσε, mendose, ut e metro liquet. E scholiasta recte emendavit Musgravius. E prava pronuntiatione orta corruptela. Alibi idem mendum observavi. In Rheseo v. 82. ubi recte editum:

οὐχ ᾧδὲ γ' αἰσχυρῶς ἔπασον ἐν τροπῇ δορός.

Codex Regius antiquior habet ἔπαισον.

[115. Pors. Ἑλλάνων.]

[117. δοκοῦν. v. infra v. 506. Markland. ad Suppl. v. 129. qui quem laudat Xenophontis locum, is alius est generis.]

[119. ἀνέχων pro simplici ἔχων. Musgravii rationem tuetur alter Scholiastes ad Sophocl. Ai. 211.]

135. Hic et sequentes versus perperam vulgo distincti sunt. Basis paroemiacum praecedere debet.

[139. ὅσον οὐκ ἤδη. statim. v. Dorvill. ad Charit. p. 658.]

140. εὖν ἀπὸ μαζῶν. Sic recte membr. ut infra 560. Oreste 528. 567. 838. Phoen. 30. 998. 1443. 1539. 1582. 1618. et infinitis aliis in locis. Altera forma μαζὸς eadem significatione Tragicis in usu non fuit. Optima est Thomae M. observatio: μαζός, ἐπὶ γυναικός. Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ (424.)

ὦ ζέρνα, μαζοί θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός, ὡς τὸ

νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασσε — —

παρ' Ὀμήρῳ (Il. δ'. 123.)

Vbi ante quam exemplis ex Euripide petitis Grammatico fidem abrogaret Cl. Sallierius, dispiciendum erat, an illius decreto praeferri deberet impressorum librorum, qui tot mendis scatent, auctoritas. En ex optimis et vetustissimis membranis lectionem grammatico canonī consentientem; unde minime dubium est, quin in Baccharum laudato versu, qui nobis est 690. μαζὸς reponi debeat, quod et audacter fecimus. Misero illi Thomae, quem calumniari et sugillare non desinunt recentiores Critici, tertium nunc suppetias fero. Vide, quae notavi ad Androm. 955. et ad Aesch. Prom. 280.

145. Hic versus in membr. monometer est, ut iterum v. 150. intermedii dimetri. Perperam omnes vulgo digesti sunt. [Pors. γαίας.]

[145. ss. Pors. τοὺς θ' ὑπὸ γαίας· ἢ γάρ σε λιταὶ
| διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι | παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ
σ' ἐπιδεῖν | τύμβου προπετῆ, φοινισσομέναν | αἵματι
παρθένον ἐν χρυσοφόρου | — —.]

161. ποῖ δ' ἦσω πόδα; sic bene emendat Musgravius. In membr. versus sequens ita scriptus est: ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός. Vnde lectionem meam efformavi.

[161. s. Pors. — ποῖ δ' ἦσω; ποῦ τις θεῶν, | ἢ
δαίμων εἴς' ἐπαρωγός;]

[167. Pors. τλάμων.]

[172. Brunck. cum aliis εἶδης, accentu perperam notato. Non minus vitiose in Sophocl. fragm. inc. XV. ξυνεῖδης.]

175. ἰὼ est extra versum. Μοx καρύξας, Dorica forma, praestant membranae.

[182. Post μάτερ vulgo hypostigme.]

[190. Pors. Φθέργει.]

196. In membr. ut vulgo, scriptum ὦ παντλάμον. Sed nemo non videt, prava hac scriptura solvi anapaestorum nexum.

[200. Pors. ὦρσεν.]

[202. Pors. γήρα δειλαία δειλαίω.]

207. Vulgo legitur σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ' Ἀῖδα. Praepositio, quae ad praecedens substantivum pertinet, sequenti voci male adhaesit, quod dudum monuit H. Stephanus, Thes. T. II. col. 549. A. Huius mendi ne membranae quidem nostrae immunes sunt: sed melicrem illae lectionem suppeditant, quam et recepimus:

σᾶς ἀπο, λαιμοτόμητόν τ' Ἀῖδα.

Versus eiusdem moduli est, ac tres praecedentes, nempe dimeter anapaesticus. A verbo λαιμοτομέω fit λαιμοτόμητος, vox proba et sincera, licet eam lexicographi omiserint. [Pors. λαιμότομον.]

210. Versus est trochaicus lecythius. Deleto articulo, qui non male abesse videri possit, versus esset iambicus. Sed retinendus ille est, quippe qui affectui exprimendo inserviat, quod iam observatum nobis fuit ad Med. 977.

[215. ξυντυχία mediae est significationis. De re mala legitur Hercul. fur. 768. quem locum Wakefield. temere tentavit. Similiter ξυμφορά usurpatur. Hesychius: ξυμφορά. συντυχία. καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ.]

216. ἔρχεται σπουδῇ ποδός. Noster Rheso 85. καὶ μάλα σπουδῇ ποδός σείχει. Androm. 874.

σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται.

Sic ibi certissime a nobis emendatum fuit, et olim in textu reponemus, nihili cauillationes eorum facientes, qui absurdas lectiones retineri volunt, quia in scripto libro primus editor illas reperit. In hac autem locutione ἐρχεται σπουδῇ ποδός, ultima vox, quae otiosa videri possit, periphrasi inservit, quod tragici stili est. Vide omnino, quae Marklandus erudite notavit ad Suppl. 90. Similiter in periphrasi multae aliae voces adhibentur, ut δέμας, [infra v. 714.] Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας; nihil aliud est, quam θυγατέρα Ἑρμιόνην. ibid. 1201. μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.

Soph. Trach. 910.

εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκιστῶν δέμας.

[Adde κάρα, infra v. 672.]

225. οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον. Sic legitur etiam Helen. 323. et 1253. Heracl. 452.

ἀλλ' οἷσθ' ὃ μοι σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γάρ — Soph. Oed. Tyr. 543. οἷσθ' ὡς ποιήσον. [Vsus huius phraseos de altera imperativi persona pervulgatus: rarissimus de tertia. Sic Iphigen. Taur. 1203. Οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω; quod miror Marklando parum graece dictum videri.]

[228. Pors. σοφόν τοι κὰν κ.]

236. σοὶ μέν. *Vt finem loquendi facias, par est, et me haec interrogantem audias.* Vide, quae notavi ad Med. 316. Perorandi formula, εἴρηται λόγος, occurrit apud nostrum Or. 1207. Phoen. 1023. infra 1270. εἴρηται γάρ.

244. εἰς κίνδυνον. Sic membr. non εἰς. Vide notata ad Prom. 478.

246. ὥς' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἐμήν. Mira mihi videtur haec locutio, quam vellem ab eruditis viris illustratam fuisse; sed silentes eam transgressi sunt. Quae vitii nemini suspecta fuit lectio, eam loco movere veritus sum: corruptam

tamen esse pro comperto habeo. Vertunt: *adeo, ut immoreretur in tua veste manus mea.* Sic apud nos alumnis suis nutriculae dicunt: *faites main-morte.* Sed hoc ridiculum est. Quid vult Vlysses significare? ὥς' ἐμφῦναι, ὥς' ἐμπεπηγέναι, ὥς' ἐγνεκολλησθαι χεῖρ' ἐμὴν τοῖς σοῖς πέπλοις. Repone igitur ocius:

ὥς' ἐντακῆναι σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἐμὴν.

Hesychius: ἐντακείς, ἐμφυείς. ἐντέτηκεν, ἐγνεκόληται. ἐντετηκώς, ἐμπεπηγώς. Alibi ex hoc ipso verbo derivata latent in vocibus librariorum errori obnoxiiis. In Hesychii glossa ῥωπικόν, contendo scribendum esse, τὸ ἐπίτηκτον καὶ ὠραϊσμένον: non autem: ἐπίκτητον. Quam facilis in vocibus adeo tenui discrimine distinctis lapsus! Similem mendam sustuli in Meleagri Epigrammate LXII.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς· ἴδ' ὥς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
ἦλως· οὐ κρύπτει πλασὸν ἔρωτα χρόνος.

Vbi pro ἐπίτηκτα, metro laborante, et sensu nullo, legebatur antea ἐπίκτητα. Eximiam tamen illam nostram lectionem, quam magnus Salmasius in vetustissimis Palatinis libris reperit, et comprobavit, nuper comperi viro cuidam litterato in extremis Germaniae oris displicuisse, quem Graecae linguae non imperitum esse scio, sed prosodiae et totius rei metricae rudem ignarumque. Illi iudicium, aut potius errorem, suum relinquo. Nec secus, ac olim opinabar, nunc sentio de Ciceronis loco, in Ep. ad Atticum, quam ad illud Epigr. laudavi. ἐπίτηκτον dicitur id, cui falsa et simulata inest species, tanquam cera in superficie infusa; quod facie tenus tale est, quale esse videtur.

248. ὥς' εἰσορᾶν δῆ. Sic in membr. vulgo νῦν.
[Pors. γε.]

[252. Pors. hic alibique, sed parum constanter, Φῆς. v. Dawes. Miscell. p. 264. coll. Valcken. ad Hippol. p. 200.]

260. ἀνθρωποσφαγεῖν. Ex membran. auctoritate verbum hoc reposui. [Pors. πότρεα τὸ χρῆν.]

269. εὐπρεπεσάτη, cum adiunctum habeat εἶδος, credo legendum ἐκπρεπεσάτη. De harum vocum permutatione dictum ad Pers. 183. et 440. Membranae v. 267. dant αἰχμαλώτων, et v. 270. perperam, ut vulgo, ἦττον.

274. καὶ τῆσδε γραίας. In membr. perperam, ut vulgo, legitur γεραιᾶς. Hic cum praestantissimo Valckenario sentio, quem vide ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171.

280. ἡδ' ἀντὶ πολλῶν ἐσὶ μοι παραψυχή. In iis, quae de voce παραψυχῇ dixi ad Or. 62. delenda sunt tria verba: si genuinum est. Quin enim ibi recte adhibita fuisset, nulla erat dubitandi ratio. Similiter posita occurrit in adulterino Sophoclis fragmento, quo adversus Ethnicos usi sunt, alius ex alio exscribens, christianorum dogmatum propugnatores plurimi:

θνητοὶ δὲ πολλὸν καρδίᾳ πλανώμενοι,
ἰδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐν λίθων —

Timocles Comicus apud Athenaeum, p. 223.

παραψυχὰς οὖν φροντίζων ἀνεύρατο.

Sic apud nostrum Suppl. 617.

φόνου, κακῶν δ' ἀναψυχάς.

Versus est dimeter iambicus, cui ut strophicus congruat, transpositis vocibus sic scribendus est:

πάλιν φανήσονται κτύποι.

Certissimum est itaque, penultimam huius vocis syllabam in sermone Attico corripi solitam fuisse: qua autem analogia id factum fuerit, aliis docendum relinquo. Nulla forte alia huius rei ratio afferri poterit, quam sic voluisse usum,

quem penes arbitrium est, et ius, et norma loquendi.

282. Vulgo legitur: οὐ τοὺς κρατοῦντας χρεῖ

κρατεῖν, ἢ μὴ χρεῶν, quod adeo durum est, ut non credam ab Euripide esse. Compertum mihi quum sit, multis aliis in locis verba χρὴ et δεῖ a librariis fuisse commutata, eandem temeritatem hic etiam agnosco. δεῖ reposui. Vide, quae notavi ad Or. 563. in Hippol. 491. ubi vulgatum δεῖ, membr. χρὴ praeferunt. Rursus in Sophoclis fragm. e Phaedra, ubi vulgati Stobaei libri habent, τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχροὺν ἐν γυναιξὶ χρὴ σέγειν, Regius Stobaei codex exhibet δεῖ, quod, ob suaviorem sonum, praeferendum mihi videtur. [Pors. χρὴ.]

287. εἰς Ἀχαιῖνὸν στρατόν. Sic et alibi vulgatum in Euripide, cum diphthongo, et Troad. 238.

ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιῖκοῦ στρατοῦ.

Vide notata ad S. Th. 28. [Pors. Ἀχαιῖνόν.]

293. καὶν κακῶς λέγῃς. Sic omnino scribi debuit, nec aliter legisse videtur Ennius, licet membranae in vulgato λέγῃ conspirent. Quin illae exhibent, καὶν κακῶς τὸ σὸν λέγῃ, πείθει. Mox αὐτὸς pro vulgato αὐτὸς illustratur a Valckenario ad Phoen. 927. Vide notata ad Med. 255. In Rheseo v. 106. ubi recte editum:

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίσασθαι βροτῶν
πέφυκεν —

duo Regii codices vitiose αὐτὸς exhibent. Tres hos versus, *verbis, sententia, brevitae insignes illustresque*, ut ait A. Gellius XI. 4. totidem latinis versibus expressit Ennius:

Haec tu etsi perversae dices, facile Achivos flexeris:
nam quum opulenti loquuntur pariter atque
ignobiles,

eadem dicta, eademque oratio aequa non aequae
valet.

Vt Ennium cum Euripide, sic cum veteri Poeta Romano recentem latinorum versuum conditorem comparare elegantioribus lectoribus iucundum erit. Sic itaque summus Grotius:

ut prava dicas, quae tua est auctoritas, movebit animos. Nam viri praenobilis, et tenuis, idem sermo diversum valet.

[295. Pors. αὐτός, ex Dawvesii praecepto spiritui aspero in talibus hanc vim tribuentis, ut articuli vices gerat. Miscell. p. 123.]

296. ἀνθρώπου φύσις. Membr. ἀνθρώπων. [Pors. τίς ἔστιν.]

[298. Pors. finit hunc versum interrogationis signo.]

[311. βλέπειν, vivere. Alcest. 140. καὶ πῶς ἂν ὡς τὸς κατθανοὶ τε καὶ βλέποι; v. Wakef. Tragoed. Delect. I. p. 369.]

312. ἐπεὶ δ' ἄπεσι. Sic membranae: optime. Vulgo ὅλωλε, quod nihil aliud est, quam glossema. Apud Tragicos ἔσι saepe valet *in vivis est*. Sophocl. Philoct. 421.

τί δ'; ὅς παλαιὸς καὶ γὰρ φίλος γ' ἐμὸς
Nέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν; —
superestne Nestor? Noster, Hei. 137.

οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσίν, ἧ οὐκ εἰσίν, νόροι;
et alibi plus semel in eodem dramate. E contrario ἄπεσιν valet, *e vivis excessit*: praetereaque εὐφημότερον est. Confer notata Io. Taylor ad Lysiam, p. 66. [Pors. ἐπεὶ δ' ὅλωλε.]

[328. Pors. οἱ βάρβαροι δέ.]

332. ὡς κακὸν πέφυκ' ἀσί. In membr. πεφυ-
κέναι, quod locum tueri possit, scribendo in sequ.
v. τολμᾶν pro τολμᾶ. Ordo esset: ὡς κακὸν ἔστι τὸ
πεφυκέναι δοῦλον, καὶ τὸ τολμᾶν ἢ μὴ χρῆ, νικώμε-
νον τῇ βίᾳ. Sed paulo impeditior est phrasis: vul-
gatum praetuli. [Pors. πεφυκέναι, et sequ. v. τολ-
μᾶν.]

334. οἱ μοί. Vulgo οὐμοί. Vide, quae notavi
ad Med. 818. In Phoen. 641. similis menda editio-
nes minus accuratas obsidet. Recte vulgaverat Gro-
tius ἡλικίᾳ δ' οἱ μοί, quam scripturam adstruit prae-

stantissimus Valckenarius. In Mich. Maittaire libro de Dialectis hae crases *ὄυμοί*, *ὄυπιχώριοι*, quae merae corruptelae sunt, tanquam e purioris Atticismi penetralibus proferuntur. Sed iudicium in compilatoribus frustra quaesieris. V. seq. scripserat forte Poeta *ῥιφθέντες*, quod codex nullus exhibet. Vide notata ad Androm. 9.

[340. *πεῖθ'*. flectere stude. Graeca verba saepissime non ipsum actum, sed agendi conatum significant. v. Wesseling, ad Diodor. Sic. T. I. p. 544.]

346. *ὥς ἔψομαι γε*. Sic membranae.

352. *γάμων* e membr. edidi, pro vulgato *γάμου*. Emphasis est in plurali numero, tragici stili propria. Praeterea haec lectio *εὐφωνότερος*, ob vitatum vocalium concursum in fine huius versus et sequentis initio.

355. *παρθένοις τ'* — Sic membr. recte.

361. Est sane quod gloriatur Polyxena, Hectorem fratrem habuisse: sed quod multos alios habuerit fratres, quodnam sit illud decus, non satis video. Vellem legere:

τὴν Ἑκτορός τε καὶ γαῖων πολλῶν κᾶσιν.

Hectoris, multorumque fortium virorum, sororem.

[Pors. *κατέρων*.]

[369. Pors. *ἄγ' οὖν*, *Ὀδυσσεῦ*.]

[373. Pors. *δέ μοι*.]

375. Hos versus ita reddidit Grotius in Stobaei Floril. p. 132.

Quisquis labores ferre non assueverit,
fert, sed dolente iactet ut collo iugum,
felix profecto, si mori contingeret:

vitam in miseriis trahere difficilis labor.

381. *τοῦνομα*. Sic praeter Aldi editionem legitur etiam in membr. et in Stobaeo, serm. LXXXVI. Grotius quidem edidit *τ' ὄνομα*. In Regio Stobaei codice reperi *τῆς εὐγενείας οὐνομα*, librarii errore, qui in exemplari, quod describebat, legebat procul

dubio τοῦνομα. Minime mihi cum Musgravio convenit censente melius articulum abesse, quem ego hic necessarium arbitror. Omitti potuisset in Phoenissarum versu 1329. ubi tamen eum tuentur codices. [Pors. ὄνομα.]

387. ἔτενον ἐγὼ Πάριν. Quin hoc ordine a poeta voces compositae fuerint, nemo dubitare potest. Inconcinne vulgo legitur: ἐγὼ τένον Πάριν. [Pors. ἐγὼ ῥτενον Π.]

[392. Pors. πῶμ'.]

395. ὀφείλομεν. Sic recte Barnesius. Membr. et Aldus ὠφείλομεν.

398. ὁμοια. Vulgo perperam ὁποῖα. Reiskii emendatio est, Musgravio probata.

[408. Pors. πείσει. — μὴ σύ γ'. v. Lennep. ad Phalar. p. 366.]

409. ἡδίστην. Sic membr. recte. De Dorismis ab Aldinae officinae operis, quos fefellerunt forte compendiariae notae, in senarios invectis, alibi nobis, quantum satis erat, dictum fuit. V. abhinc secundo eadem recte πανύστατον, quod aliis ex codicibus enotatum idoneis argumentis confirmavit Valckenarius ad Hippol. 682.

[415. Pors. post δουλεύσομεν signum interrogandi posuit.]

[419. Leg. πῆ. De his particulis nemo egit accuratius censore Britanno Hecubae Porsonianae, Monthly Review 1799. Apr. p. 439. ss.]

421. Vide, quae notavi ad Med. 1395. Vulgo legitur,

ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὲ τέκνων.

prava et invenusta lectio, in qua otiosa particula δὲ ab inepto librario addita ad fulciendum versum.

[Pors. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.]

425. ὦ. Sic membr. non ὦ. Mox eadem ἀγλίας. Marklando ad Iphig. T. 1491. legendum videbatur,

ὡς τῆς αὔρου δύγατερ ἀθλία τύχης.

[Recepit Fors.] Sed emendationis illius non indigemus. Nihil frequentius simili duorum adiectivorum coniunctione.

426. χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμοί. Sic membr. optime. Vulgo perperam τ' ἐμή. Nota loquendi formula χαῖρέ μοι, passim obvia. Vide Phoen. 627. Troad. 45. 462. Hippol. 1464. [Fors. χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή.] V. seq. χαίρωσιν reponenti Kingio rectum iudicium idoneus auctor fuit. Sic enim omnino legendum. Vide Valckenarium ad Phoen. 621. [Fors. χαίρουσιν.]

432. ἀμφιθεῖς κάρα πέπλοις. Enallage pro ἀμφιθεῖς κάρα πέπλους. Rheseo 209. καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρα. Med. 786. Quaedam de hac figura notavi ad Aesch. Pers. 94. In Rheseo 27. ἀρμόσατε ψαλίοις ἵππους, dictum est pro ἀρμόσατε ψάλια ἵπποις.

434. τήνδε τ' ἐκτήνω. Sic recte membr. pro καὶ τήνδε ἐκτήνω. Perperam Aldus τήνδ' ἔτ' —.

[438. Fors. δέ μου, accurate servans discriminis vulgo male neglecti inter formas huius pronominis plenas encliticasque.]

[444. Fors. Αὔρα, π. αὔρα. Mireris, vitium vulgatae, sane quam pusillum, ipsius Schraderi, hominis μστρινωτάτου, aciem effugisse. v. eius Emendat. praes. p. IX.]

[451. Fors. τὸν omisit.]

[453. s. Fors. Φασὶν Ἀπιδά- | νὸν πεδία λιπαίνειν.]

455. νᾶσων. Sic etiam membr. a prima manu. Altera lectio indicata, superscripto ο. Constructio est: ἡ πορεύσεις με ἐνθα νήσων, pro εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἐνθα — — —. Post δίας v. 461. interrogationis signum poni debuit. [Posui: fecitque idem Fors.] Copula autem τε v. 463. alieno loco posita ob metri necessitatem, licentia in melicis concessa.

Ordo enim est: πόταρόν τε, σὺν Δηλιάσι κούραις, Ἀρτέμιδος θεᾶς καὶ χρυσέαν ἄμπυκα, καὶ τόξα, εὐλογήσω;

[460. Pors. πόρθους Λατοῖ φίλα. — Theogn. init. Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Δητώ, Φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.]

[462. Pors. σὺν Δηλιάσιν τε κούραις.]

466. Videndus hoc de loco Meursius Panathenaeorum cap. XVII. seq.

482. In membr. θεράπαιναν, superscripta meliori lectione, quam coniectura adsecutus est Musgravius, γρ. θεράπναν. [Cf. Rutgers. Var. Lect. p. 181.]

489. ἡ δόξαν αὐτοῖς. Vulgo ἄλλως, adstipulantibus membranis. Nihilominus certissima videtur Musgravii coniectura. Nam pronomen vix abesse potest ad phrasis perspicuitatem: tum neminem non offendunt tria sic ἐκ παραλλήλου posita, ἄλλως μάτην ψευδῇ, quorum postremum, unicum si legeretur, sententiae satisfaceret. [Pors. ἡ δόξαν ἄλλως.]

495. αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις. Melius sic distinguitur. Si cum alterutro γραῦς iungendum esset, mallet cum ἄπαις, quam cum δούλη. In extrema senectute liberis orbari, ultimus est infortunii gradus. Infra 300. νῦν δὲ γραῦς ἄπαις εἴ ἄμα, cui, ut ait noster, Suppl. 172. γῆρας ἦκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.

[497. Pors. δέ μοι. — 509. Id. δέ με.]

[510. Homer. Il. I. 16. Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κ. λ. ut nuper iure interpungi coeptum est: quam vulgarem interpunctionem aliquis defendat Sophocl. Ai. 390. Philoct. v. 264. — Ceterum Pors. Ἀχαῖνός. et 521. Ἀχαῖκοῦ.]

[528. ἔρρει. Tetigit hunc verbi usum cumque similibus aliorum verborum exemplis comparavit L. Bos. Prolegom. ad V. T. cap. III. init.]

[529. σημαίνει δ' ἐμοί, me iubet. Simonides XCI. Περιάνδρου —, ὅς ποθ' ὑψιπύργου Σήμαινε λαοῖς

ἐρμ' ἔχων Κορίνθου. quae verbi vis librarios interdum fefellit. v. Wyttenb. ad Plut. Moral. I. p. 253.]

[550. Pors. δέ μ'.]

[552. βασιλῆς, filia regis. Sic βασιλεύς, regis filius. Fischer. ad Palaeph. p. 43. τύραννος, tyranni filius. Dorvill. ad Charit. p. 34. Vocabulorum, ἀναξ, ἀνασσα, vis amplius etiam patet. Musgr. ad Heraclid. 769. Cf. Antipat. Sidon. XCIX.]

559. λαγόνας εἰς μέσας. Sic partim e membr. edidi: exhibent enim illae λαγόνας εἰς μέσον. Vulgata lectio glossema sapit. [Pors. λαγόνος εἰς μέσον.]

563. Ovidius loco supra laudato:

— -- — at tu iugulo vel pectore telum
conde meo: iugulamque simul pectusque
retexit.

[564. Pors. προθυμεῖ.]

[569. εὐσχήμως. Vel hic locus docet, exceptioni obnoxiam esse Bastii regulam. Specim. Aristaen. p. 29 s.]

570. κρύπτουσ', ἃ κρύπτειν. Elegantem hanc, et procul dubio sinceram lectionem e membr. erui, in quibus κρύπτουσά γ', ἃ κρύπτειν —. vulgo invenuste legitur, κρύπτειν γ' ἃ κρύπτειν —. Ovidius:

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
eum caderet; castique decus servare pudoris.

[581. Erexi pronominis tonum. Vulg. δέ σε.]

592. οὐκ οὐν δεινόν — Interrogative haec proferenda. Post καρπὸν interrogationis signum ponendum erat, ad exemplum editionis Aldinae. [Posuit Pors.] Oppositio est inter agrorum et hominum naturam. Fruges quandoque e pravo solo optimae proveniunt, et in bono degenerant, prout diversa est coeli temperies. At inter homines bonus semper bonus, malus semper malus. Huc male referuntur Accii versus, quorum diversa est sententia, apud Ciceronem Tusc. II. 5.

Probae etsi in segetem sunt deteriore datae fruges, tamen ipsae suapte natura enitent.

[598. Post αἰ Pors. signum interrogationis.]

601. ἦν τις εὖ μάθῃ. Sic membr. recte. Vulgo μάθοι.

[605. Malim μοι.]

609. λαβοῦσα τεῦχος. Membr. etiam τᾶγχος. quod glossematis manifestum est.

623. σερέντες. Syncope pro σερηθέντες. Formam hanc et lexicographis et graecae linguae Rudimentorum conditoribus omissam fuisse non adeo mirum, quae librarios saepe fefellit. Bac. 1351.

ὦ πάτερ, ἐγὼ δέ σου σερεῖσα φεύζομαι.

Male ibi Aldus edidit σερηθεῖσα. In Phoen. 1273. optime Reiskius reposuit

δισσοῖν σερεῖση τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

ut et Suppl. 795. scribendum esse monuerunt viri docti:

νῦν δ' ὁρῶ σαφέςατον

κακὸν, τέκνων φιλτάτων σερεῖσα.

Hel. 95.

πῶς; οὐτι που σὼ φασγάνῳ βίον σερεῖς;

Confer Iphig. A. 357. Iphig. T. 477. El. 740.

[626. ἄλλως. nihil nisi. v. Toup. ad Longin. p. 288 s. Ruhnken. ad Tim. p. 199.]

628. Ennius apud Ciceronem de Finibus II. 13.

— Nimium boni est, cui nil mali est.

vide M. A. Mureti var. lectt. V. 13.

633. Hic versus, ut 641. et 653. trimeter est iamb. catal. Versus 649. trimeter est acatal. perperam vulgo singuli in binos divisi. Nos membranas sequimur. Ex iisdem v. 648. edidimus εὖρου. Et v. 650. μάτηρ. Mirum est, Doricam illam formam in senarios, qui eam non admittunt, toties Aldum invexisse, in melicis vero, ubi locum habet, eamdem neglexisse.

[657. Paraphrastes p. 568. Musgr. ὦ τάλαινα,

τί ἐστὶ τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφῆμου βοῆς — —.
Hinc Iacobsii sagacitas lectionem variam, eamque,
ipsius iudicio, genuinam, eruit: τί δ' αὖ τὸ λῆμα
σῆς κακογλώσσου βοῆς — —. Animadv. in Anthol.
Gr. I. 2. p. 352. — Ceterum Pors. hunc et sequ.
vers. sic interpungit: τί δ', ὃ τάλαινα; σῆς κακο-
γλώσσου βοῆς. | ὡς οὐ ποῦ εὐδαι λυπρὰ σου κηρύ-
γματα.]

[667. Pors. τόνδε μοι.]

678. ἔσωζ'. Sic omnino legendum, ut exhi-
bent non membranae solum, sed Aldina etiam
editio, adeo ut negligentiae crimine expedire se ne-
queant recentiores editores.

681. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici
optimae monetae, unde manifesto liquet, veram esse
eam lectionem, quam Kingius in uno e Britannicis
codicibus reperit, νόμον βαλχεῖον. Optime cum
accusativo construitur verbum κατάρχομαι, quod
iam notavi ad Or. 955.

684. Membranae etiam ὦ δύσηνε σύ. [Hoc re-
cepit Pors.]

686. Hic versus et sequens perperam vulgo in
binos singuli divisi. Membranarum scripturam re-
praesentamus, quam facili coniectura adsecutus est
Heathius. Asynarteti sunt ex dochmaicis. Eaedem
ἀφ' ἐτέρων, non ἐφ', exhibent, ut scribendum esse
recte pronunciavit Valckenarius ad Phoen. 374.
Nam alterum ἐφ' ἐτέρων ne graecum quidem est:
ἐφ' ἐτέροις dicendum fuisset. Heathio, utro modo
legeretur, perinde erat: mihi non item, qui soloe-
cismis minime delector.

690. Sic in membr. digesti versus hic et se-
quens. Eadem metri ratio, quae in praecedenti nota
declarata.

693. ἐπ' ἀνταῖς νιν κυρῷ θαλασσίαις. In litore
eum invenio marino. Notanda constructio lexicogra-

phis praetermissa, verbi κυρῶ cum quarto casu.
Noster Rheso 113.

εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς
φεύγοντας, ἀλλὰ σὸν βλέποντας εἰς δόρυ.

Et v. 679. πόθεν νιν κυρήσω; hinc confirmatur scriptura, Heathio immerito suspecta, in Aeschyli S. Th. 701. quam et ipse minus bene interpretatus sum. Ibi enim κυρήσας, ut hic κυρῶ, activum est; nec ad ellipsin confugiendum erat.

698. ὀμμάτων ἐμῶν. Sic membr. Perperam vulgo copula τε inseritur. ἐνύπνιον adiectivum est ad ὄψιν relatum. Mox transpositis vocibus edidi, οὐ με φάσμα παρέβα, flagitante metri lege: est enim versus trochaicus. Eandem ob rationem pro εἰσεῖδον, εἶδον a Kingio oblatum recepi. [Pors. comma post ἐνύπνιον.]

[699. Pors. παρέβα φάσμα. et v. sequ. ἄν ἐσεῖδον.]

[703. Praeferam nominativum ὀνειρόφρων.]

704. Rursus hic versus et sequens, ut et 709. et duo sequentes asynarteti sunt ex dochmaicis: nec aliter in membr. digesti sunt, ac eos exhibui. Male vulgo Θρηϊνίος: vox est trisyllaba. V. 711. ὦκτισας dederunt membranae.

[717. Pors. ἡγγειλέ μοι. vid. 725.]

721. Nullam video rationem, cur Euripides scribere debuerit ἦκω μετασελῶν σε, quae Valckenaarii suspicio est ad Phoen. 1327. E concione in tentorium suum revertebatur Agamemnon, unde Hecubam dimittere poterat, ut cadaver filiae tolleretur et sepeliret, nec necesse erat, ut eam comitaretur: quod si facturus fuisset, dixisset profecto, ἦκω μετασελῶν σε. Sed ipsius decori ratio non ferebat, ut Rex de Hecuba deducenda cogitaret. Maneat itaque ἀποσελῶν.

[726. Pronominis tonus erigendus erat: id quod feci.]

730. δύρη. Sic recte Musgravius. Vulgo δούρη, reclamante metro. [Pors. δύρει.]

732. ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν. Sic omnino legendum. Vulgo ἄλγος ἄν προσθείμεθα. Membr. vero ἄλγος ἄν προσθείμεθ' ἄν. [Sic Pors.] Sed plus semel iam observavimus ἄν et αὖ millies a librariis fuisse commutata, cuius rei, quum passim obvia sint exempla, uno e minus notis defungar. In Sophoclis fragmento ex Aiace Locro, quod latinis metris expressit Cicero Tuscul. III. 29. quodque graece servavit Stobaeus serm. CXIII. impressi libri exhibent:

τοὺς δ' ἄν μεγίλους καὶ σοφωτάτους Φρενὶ
τοιούσδ' ἰδοῖς ἄν. —

At regius Stobaei codex multo melius dat τοὺς δ' αὖ μεγίλους.

738. καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν. Repetendum e sup. v. βούλομαι. Eadem est ratio in illo Oed. T. ubi postquam v. 1169. famulus dixerat:

οἱμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

respondet Oedipus:

κἄγω γ' ἀκούειν. —

Scilicet καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν. Male ibi legebatur κἄγω γ' ἀκούων. [Pors. εἰς τ.]

742. ἰνετεύω σε τῶνδε γυνάτων. Id est, πρὸς τῶνδε γυνάτων. Notanda ellipsis. Sic Or. 670.

Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἑλλήσιν δοκεῖς.

ταύτης ἰκνοῦμαι σ' —

id est, πρὸς ταύτης. Plena locutio ubivis obvia. Vide Hippolyti v. 609. 611. De ellipsi verbi in obsecrandi hac formula egi ad Med. 326.

754. τῶν οὐ θανόντων. Vulgo minus concinne οὐ τῶν. [Sic Pors.]

[756. ὥς εἴη. de re certa. Wolf. ad Platon. Sympos. p. 14.]

[770. Male vulgo λούτρ' —. Aliud λούτρον, aliud λουτρόν. Frequens illud accentus vitium, in-

primis in editionibus recentiorum a tali ἀκριβείᾳ fere abhorrentium. Sic legas κλεῖν', ὑψηλ', εἴφ' (dic), δεῖν' (atrocia), σκληρ'.

[773. Delevi comma post σὺ vulgo inepte positum. v. Wakef. Tragoed. Delect. I. p. 217.]

776. Non absimile est illud Terentii Adelph. IV. 7.

— — ipsa, si cupiat, Salus

servare prorsus non potest hanc familiam.

[Τύχην litera maiuscula scripsi.]

784. In membr. scriptum, ξενίας τ' ἀριθμῶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν ξένων, librarii errore in ultima voce. De lectione huius versus egimus in notis ad Or. 1251. Eadem elegantia τὰ πρῶτα adhibet Noster Med. 916.

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

τὰ πρῶτ' ἔσσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.

Mox secundo abhinc versu εἰ valet ἐπεὶ, quod et alibi etiam plus semel monuimus. [Pors. ξ. τ' ἀ. πρῶτος ὢν ἐμ. Φ.]

[794. Φέρειν. v. Schol. ad Thucyd. I. c. 7.]

816. πρὸς σοῖσι πλευροῖς. Sic membr. In schedis meis, de quibus dixi in elencho, notis in Orestem praefixo, a prima manu scriptum σοῖσι πλευροῖς, superscripta altera lectione σῆσι πλευραῖς. Illud praefereendum, ut visum est etiam Valckenario ad Phoen. 62. Legitur in Or. 797.

περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσω.

820. κείνης δὲ σύ; sic omnino scribendum fuit. Quod vulgo legitur, κείνης δ' ἐγὼ, [sic et Pors.] aut, ut in membr. est, κείνου δ' ἐγὼ, miror sane stomachum nemini movisse. Enimvero longe absurdissimum est, quod facile sentiet, quicumque explicare conabitur. Quemnam ex nocturnis illis complexibus voluptatis sensum percipere poterat Hecuba? Pudet ista confutare.

821. In membranis scriptum:

ἐκ τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ
 Φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.

[Sic Pors., solum γίνεται in γίγνεται mutans.] In illa lectione neminem, qui palatum habeat, non offendet vox πάνυ, quae priorem versum complet, et nulli alii rei inservit. In schedis meis reperio, σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάντων, quod ad verum ducit. Ex observatis codicum varietatibus liquet, iam olim in his versibus turbatum fuisse vocum ordinem, quas recte disposui. Pro πάντων autem multo melius, ut reor, πάντως lego.

Eo iam perventum erat, ut formis describeretur haec nota, quum amicissimas Th. Tyrwhitt litteras accepi datas Londini a. d. 18. huius mensis Februarii, quibus coniecturam suam de huius loci emendatione mecum communicavit. Ea lectionem Aldinam spectat, quae sic se habet:

ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
 Φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

Levissima mutatione sanari posse ingenioso Viro videtur:

Φίλτρων ὁμοῦται τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

αἱ in ε saepissime transiisse nemini non notum. ὁμοῦται vocem Homericam esse observat doctissimus amicus, ab Eustathio optime illustratam ad Il. ξ'. 209. p. 979. l. 6. Sed quum nec voces ὁμοῦ τε, nec quod ad eas accedat quidpiam, nec vox ἀσπασμάτων, uno tantum interiecto versu male repetita, in vetustioribus codicibus compareat, multoque meliorem illi sensum offerant, Tyrwhittum spero, pro ea qua pollet perspicacia, fassurum dignam prae nostra non esse Aldinam lectionem, licet illa emendatione tolerabiliorem, quae postliminio redeat.

[823. Pors. post ὁρᾶς interrogandi signum.]

824. κηδεσὴν. Glossa in membr. γυναικάδελφον.

829. ὁμαρτῇ me involente excusum fuit.

[Correxi.] In hac voce nulla ratio est, cur

subscribatur. [Nec Pors. subscripsit.] In membr. ἔχουσιντο.

832. παράσχεις χεῖρα. Vulgo legitur, consentientibus etiam membr. πάρασχε, quod quid sit, nescio. Graecum non est. A παρέχω aor. 2. est παρέσχον, imperativus παράσχεις. Praesentis imperativus πάρεχε: a παρίσχω autem, παρίσχε, unde formatur etiam aor. 2. πάρασχεις. Frequentissime occurrunt ἴσχε, σχές. κάτισχε, κατάσχεις. Sic ἐπίσχεις, μετάσχεις, ὑπόσχεις. πάρασχε mera est barbaries, quam, forte hinc enotatam, in farraginem suam retulit P. Antesignanus ad Clenardi Grammaticam, p. 364. l. 7. Codex autem meus πάρεσχε habet. Obiter monebo, nugari viros eruditos, qui in illo Sophoclis ex Oed. Col. versu, quem iam laudavi in notis ad Prom. 265.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις οὐπερ εἶ. Τί δ' ἔστι σοι; reponi volunt, ὦ φίλτατ', ἴσχεις οὐπερ εἶ. Nam ἴσχεις ne graecum quidem est. Si quid ob metrum mutandum esset, quod minime necessarium est, saltem ob linguam scribendum esset, ὦ φίλτατε σχές, quod et Heathio suboluit, ut infra in hocce dramate 953. σχές positum est pro ἐπίσχεις, et Hippol. 1364. Illam emendationem temere et absque ulla auctoritate in textum recepit Io. Burtonus. Nam quod ait sic legi in Florentina editione, falsissimum est, nisi ille peculiare quiddam, et sibi soli factum, rarioris illius editionis exemplar habuerit, quod profecto mirum foret. Dum haec ego scribo, tria ad manus eiusdem Florentinae editionis exemplaria habeo, in quibus perspicue excusum:

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις οὐπερ εἶ.

[836. Pors. sic interpungit: δεινόν γε, θνητοῖς ὥς κ. τ. λ.]

837. οἱ χρόνοι. Sic optime Musgravius. Vulgo οἱ νόμοι. [Sic et Pors.]

[840. Male vulgo: ἐγώ σε.]

843. τήνδε. Mallem τῶνδε. [Nulla mutandi necessitas: etsi satis frequens est illorum casuum confusio. Vid. Musgrav. ad Alcest. 23. 306. Brunck. ad Androm. 891.]

844. εἰ πως φανείη γ' ὥς σοί τ' ἔχειν καλῶς. Sic regiae membranae et cod. meus optime.

848. Membranae etiam et cod. meus φίλον ἡγεῖται, claudicante metro. De permutatione vocum φίλος et φίλιος vide quae notavi ad Or. 100. quorum me nondum poenitet, quaeque alibi adstruam.

[849. Prius: εἰ δέ σοι φ. male.]

[850. Pors. ὅδ' ἔστι, χ. κ. τ. λ.]

[869. Pors. κτήσει.]

871. Ελλήνων exhibent cod. meus et membranae.

872. Notandum φονέα, ultima brevi, contra usitatiores poetarum Atticorum morem. Sic etiam El. 603. 768. Vide Markland ad Suppl. 37.

878. ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον. Haec est optima membranarum lectio. Sic etiam cod. meus, nisi quod perperam, ut vulgo, [habet γενέσθαι. [Sic et Pors. habet.] Quod ad prius, γενέσθω, attinet, manifestum est, non aliter scribi debuisse. Sed sic fiat: sic res transigatur. Alterum absonum est. Eodem modo scribendum Troad. 727.

ἀλλ' ὥς γενέσθω, καὶ σοφωτέρᾳ φανῇ. et Iphig. T. 607.

ἀλλ' ὥς γενέσθω. -τῶνδε μὲν δέλτον δίδου.

Quo in loco cur bonam lectionem ab omnibus codicibus oblatam, a Marklando, ut par erat, receptam, dedignatus fuerit Musgravius, excogitare nequeo. Quod ad versus clausulam, ipsa semet commendat nostra lectio, quam praeterea tuentur codices omnes. Vide quae frustra, ut vox clamans in deserto, de eorum consensu tradidit diligentissimus Valckenarius ad Phoen. 522.

[879. Pors. δέ μοι.]

880. πλαθεῖσα. Vulgo πλασθεῖσα. Vt in An-

drom. 24. membranarum et principis editionis auctoritate πλαθεῖς vulgato πλασθεῖς praetuli, ita Hoc in loco illud ob easdem rationes reponendum fuit. Hoc sensu vix credo πλασθῆναι adhibuisse veteres, quod grammaticorum commentum est, et librariorum error. Producitur autem in πλαθεῖς prima syllaba. Est enim verbum πλαῶ per syncopen factum ex πελάω, unde etiam πλαῶ. Noster Rheso 923.

λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος Φυταλμίοις.
Ibid. 347. et 14.

κοίτας πλάθουσ'; ἐνέπειν χρῆ.
Vbi egregie falluntur Barnesius et Heathius. Prima in πλάθουσ' syllaba longa est. Producitur apud Soph. El. trochaico versiculo 220.

οὐκ ἐρισά πλάθειν.
In Antipatri Sid. Epigr. XXVIII.
ἀπτολέμων τάδ' εἰσὶν ἐν αἶνοπλῆξει τεράμνοις
πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Εὐναλίου.

πλάτις, concubina, nomen itidem a πλαῶ derivatum, primam producit apud Aristoph. Acharn. 132.
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι.

890. οὐρίους πνοάς. Sic membr. quod et Ἀττικώτερον est. Sophocles Philoct. 355.
καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμεν.

[897. Pors. λέξει.]

898. κρύπτει. Haec est membranarum lectio, quae metricorum argutiis non indiget. Perperam ab Heathio sollicitatur: καλύπτει nihil aliud quam glossema est.

[902. Pors. οἰντροτάτα.]

907. χαροποιὸν θυσίαν. Hanc lectionem suppetant membrae, in quibus notata etiam altera χαροποιῶν θυσιᾶν. [Sic Pors.] Eadem v. 911. ναύταν unice agnoscunt.

920. Hunc et sequentem versum, ut et anti-

strophicos, prout in membranis digesti sunt, exhibui, quae, ut cod. meus, *Ιλιάδα* praestant. V. seq. illae, ἤζετ' ἐς οἶκους. Praepositio, quam metrum non admittit, e glossa in textum inducta est.

933. *Διοσκόροιν* scriptum est in membranis.

[933. ss. Pors. τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κᾶσιν, Ἰ- | δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρα | κ. τ. λ.]

[938. ss. Pors. ἐξήκισέν τ' οἴνων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' | ἀλάστορός τις οἰζύς· | ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν, | κ. τ. λ.]

[951. Pors. εἰς.]

[952. Pors. μέμφει.]

954. ἐπεὶ δ' ἀφινόμεν. Sic codices et Aldi editio. Quod in recentioribus aliquot legitur ἐπεὶ γ', typographetae mendum fuit, et corrigi debebat.

[969. Pors. δέ μοι. Sic et 972.]

973. Iuxta notata ad v. 282. edidi σημαίνειν σε δεῖ, τί χρῆ. Non, ut vulgo, σημαίνειν σε χρῆ, τί χρῆ. [Revocavit Pors.]

[988. Pors. ὃ λέξαι. et v. sequ. τοῦτο σημ.]

989. ταῦτα σημανεῖς. Sic codex meus, recte.

[990. Pors. φιλεῖ.]

998. *Αἰάνας Ιλίας*. Sic bene membr. et cod. meus. Stephanus in *Ιλιον* — *Θηλυκὸν Ιλιάς*· καὶ *Ιλιος*, καὶ *Ιλία*. Perperam vulgo *Ιλιάς*. Prava emendatio est *Ιλιάδος*.

1003. *Vbi tandem? an intra vestes occultasti?* Sic recte Valckenarius ad *Phoen.* 712. [Iacobsius coniecturam suam, iterum propositam in *Comment. ad Anthol. Gr. Vol. II. P. II. p. 279.*, neutri potuit editorum Hecubae nuperorum approbare. Porsonus quidem de ea tacet: cuius silentii quae vis sit, sciunt qui Porsonum norunt.]

1006. ἰδιαί. Sic membranae: vulgo, ἰδίᾳ.

1010. Vocem πόδα de nautico fune hic et v. 930. recte interpretatur Heathius. Idem latinis *pes*. Catullus IV.

— — laeva, sive dextera
vocaret aura, sive utrumque Iupiter
simul secundus incidisset in *pedem*.

Virgil. Aen. V. 830.

Vna omnes fecere *pedem*; pariterque sinistros,
nunc dextros solvere sinus.

1014. Hic versus et duo sequentes, singuli vulgo in binos divisi, asynarteti sunt ex dochmaicis, nec plures sunt in membranis. In primo εἰς vel ἐς (prius habent membr.) e glossa in textum irrepsit, quod millies factum, et observatum supra ad v. 920. Vide notata ad Bacchas 123. et ad Phoen. 828. [Pors. revocavit ἐς.] Ista autem ἐκπέσῃ φίλας καρδίας, ἀμέρσας βίοντον, ab interpretibus male accepta sunt. Significant: *tua ipse anima excides, qui vita privasti*: Polydorum scilicet. ἀμέρδω semper est transitivum.

[1024. Pors. τῆςδ' ἐλπίς.]

1034. Huic versui Chori persona praefixa in membranis. [Pors. praefixit Semichori personam.]

[1039. Pors. δέ μοι.]

[1042. Pors. θυμῷ ζέοντι.]

[1053. Pors. εἶθε μοι.]

1056. Hos versus ad fidem membranarum edidi. Hic dimeter est anapaesticus: interiectiones sunt extra metrum.

[1057. Pors. γυναικῶν. „In isto declinationis „ordine Dorienses nunquam ων in αν mutabant.“ R. Bentley in Phalarideis Lennepii p. XXXIII. Idem peccatum, a nimio profectum dorismi studio, et alibi textum Euripidis foedavit.]

1069. ἐπὶ τάνδε συθείς. Sic optime codex meus, ut rescribendum esse verissime dixerat Heathius. Qui vulgatam lectionem tuentur, vellem nobis dixissent, unde et qua ratione participium ἐσσυθείς formetur.

1080. ἴτε semel tantum in membranis.

1091. ἡ τὸν — Languide hic positus articulus. Scribendum ἦτοι.

[1094. Pors. ζόης. Forma, ut alia multa, Ionicae dialecto cum Attica communis.]

1095. ἡσύχως. Lectionem hanc suppeditant membranae, alteri ἡσυχος [quam Pors. revocavit] superscriptam. Eaedem mox et cod. meus Ηχῶ et Ελλήνων.

1098. ἦσμεν. Sic recte legebat auctor Etymol. M. loco, quem indicavimus ad Aeschyli Prom. 451. V. seq. [παρέσχ' ἄν edidi pro παρέσχεν, ut scribi debuisset cuivis manifestum est, quod et monuit Markland ad Suppl. 905.]

1102. δύσηγε. Sic membranae.

1121. Notandum ὑποπτος significatione activa. Sic μεμπτός apud Sophoclem Trach. 446.

ὥς' εἴ-τι τῷ 'μῷ τάνδρῃ, τῇδε τῇ νόσω
ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι.

Id est: εἰ μέμφομαι τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐμῷ. Idem Antig. 1011.

— — καὶ καταρῥυεῖς

μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο, πημελῆς.

Id est: τῆς καλυπτούσης.

1152. λόγῳ με ποιῶδ'. Vulgo δόλῳ. Illam lectionem ob consensum membranarum et codicis mei praetuli.

1159. ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χερός. Sic codices omnes: recte. Frustra se torquet ad emendandum hunc versum Musgravius, multam, nec sine ingenii acumine, profundens eruditionem, de qua vere illud dici potest:

σκαῖόν γε τὰνάλωμα τῆς σοφίας τόδε.

Vulgatae lectionis prompta et expedita est interpretatio. Vt ἰσὸς textorium instrumentum et telam notat, sic κερκίδος nomine simul radius, simul ipsum ὕφασμα designatur. Dudum hoc docuerat H. Stephanus in Thes. Indice, col. 1198. F. Res

autem ita se habet. Pars captivarum mulierum artificiosam texturam et colorem pallii Polymestoris mirari se simulantes, id ab illius humeris tollunt, et ad radios solis versantes, oculis lustrant: aliae ad conspectam hastam, seu spiculum Thracicum, obstupescences, telum e Polymestoris manu sumunt, et sic hospitem γυμνὸν ἔθηκεν διπτύχου σολίσματος. Additae voces τούσδε πέπλους interpretationis vice, ad declarandam illarum significationem, κερκίδ' Ἡδωνῆς χερός. Nihil hac explicatione certius, et de mutando textu ne cogitandum quidem.

1141. Θρηκίαν. Sic recte membranae.

[1145. Pors. γένοιτο.]

1152. κόμης κατῆχον. Perperam membr. κόμην. Homerus Il. ά. 197. — ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα.

1165. ἢ νῦν λέγων τις ἔστιν. Concinniori hoc ordine compositae voces in membranis. [Pors. ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν.]

1166. Varia lectio a Musgravio notata, συντιθεῖς, e Stobaeo petita est. Vide Floril. Grotii, p. 308.

[1168. Pors. αἰί.]

1171. οὐδὲν εἶς' ἐπίφθονοι. Musgravii emendatio est. Vulgo contra auctoris mentem legitur, αἱ μὲν εἶς' —. [Pors. vulgatam reduxit.]

[1172. Porsono placet Reiskii coniectura legentis καλῶν. Καλαὶ γυναῖκες non videntur solae dici formosae. Certe Sappho, toties ἡ καλὴ vocata, queritur ipsa, difficilem naturam sibi formam negasse.]

1179. ἀλλ' οὐ δύναιντ' αὖ. Optime est scripti codicis lectio, teste Valckenario ad Hippol. 294.

1180. κακῶς δ' ἀπώλονται, οὐτις ἐξήλυξέ πω. Copulam hic nemo non desiderabit, quam exhibent codices, et Aldus. Hic et membranae, ἀπώλονται οὐτις· cod. meus, servata metri lege, ἀπόλονται. Sed iis non probabitur haec lectio, quibus omni religione procuranda monstra videntur anapaesti in

pari sede, et aoristi augmento carentes. Qui mecum sentiunt, reponant

κακῶς δ' ὄλοντο, κοῦτις ἐξήλυξέ πω.

1183. ὅς Φής. Sic optime membranae.

1201. Membr. et cod. meus καπνῶ δ' ἐσήμην' — Aldus etiam καπνῶ, quod bene defendi potest, nec, cur mutaretur, sontica erat causa. ἄςυ nominativus est: ἄςυ δὲ τῶ καπνῶ ἐσήμηνε ὑπὸ πολεμίων ὄν. Si absque codicum auctoritate nil mutare fas est, reponenda utique haec lectio. [Pors. καπνῶ δ' ἐσήμαιν'.]

[1203. Pors. Φανεῖ.]

[1212. Pors. more Dawesiano 'ἀγαθοί.]

[1219. Pors. Φανεῖ.]

[1235. Pors. μὴ ἀδικεῖν.]

1242. τί δὴ με; membr. τί δέ με; cod. meus τί δ' ἐμέ; minus bene vulgo δαί. De permutatione particularum δὴ et δαί egi ad Med. 1011. Quod ad sententiam autem, confer Medeae versum 336.

πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

et quae ibi notavi ad confirmandam Musgravii praeclaram emendationem. [Pors. τί δ' ἡμεῖς; Et alibi hoc in pronomine numerus singularis pluralem, interpretatio glossema, expulit. vid., ut alia mittam exempla, Lennep. ad Phalar. p. 91.]

1246. Membr. et cod. meus, Ελληνίδος. Iidem libri supra 1234. Ελλησιν, et 1239. κακίοσιν, et sic ubique fere, quando metri lex syllabam longam flagitat, litteram ν, quae hunc praestat usum, additam exhibent. Sed in talibus codicum auctoritas minime requiritur. Mendis hanc in rem scatet Oxoniensis editio, operarum vitio et correctoris socordia, quod Clarissimum Musgravium, qui hac culpa vacat, valde dolere mihi persuasum est.

1249. ἀμβήση. Sic cod. meus. Membr. perperam ἐμβήση. [Pors. ἀμβήσει.]

[1251. Pors. γενήσει.]

[1256. Fors. ἐπιπλ. βίον.]

1257. De Chersonesi promontorio, cui nomen Κυνὸς σῆμα, videndus Strabo p. 899. et qui ad eum allegantur auctores. Pollux Onomast. V. 45. Ενδόξος δὲ καὶ ἡ Αταλάντης κύων, Αὔρα τοῦνομα, ἣν ὁ Καλυδώνιος σῆς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδωνίοις. καὶ ἕτερον δὲ οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κελήκασιν, ἀπὸ ἐνδόξου κυνός· εἰ μὴ πισευτέον, ὅτι Ἐκάβης εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλοῦσης, οὕτως ὠνομασθῆ. Ad quem locum consulenda Seberī nota.

[1260. Pors. γέ μοι.]

1262. αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν. Cyclops apud Bucolicum Poetam:

— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
ἔχθρὰ φέροίτο πρὸς οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυ-
λάξῃ.

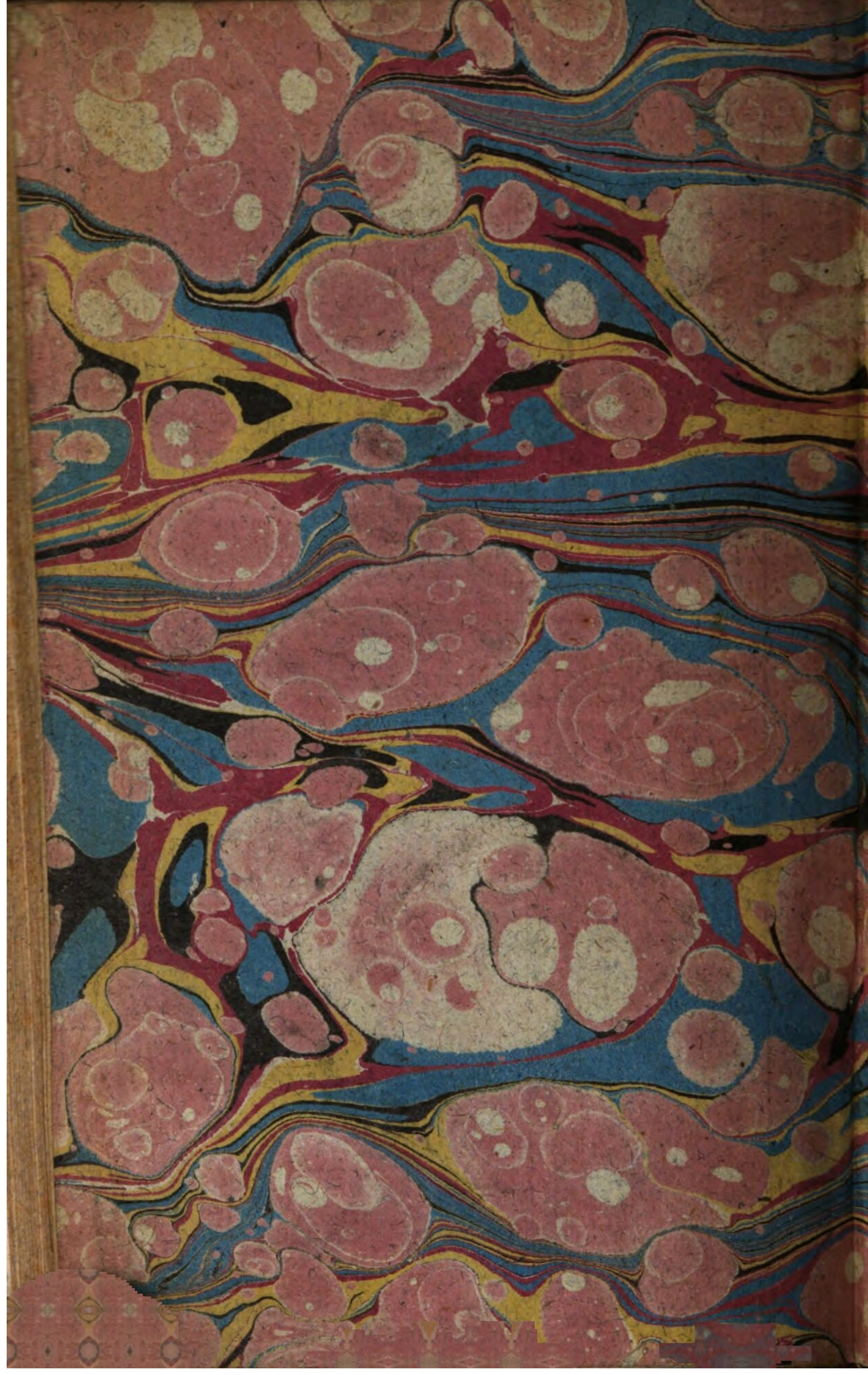
1265. καὐτόν σε τοῦτον. Sic optime membr. Cod. meus καὐτόνδε. Vulgo pessime καὐτόν τε. [Pors. καὐτόν γε. Idem 1266. μαίνει. 1271. ποι.] Sequentem versum Agamemnoni recte tribuunt membr. et cod. meus, quem Hecubae minime convenire nemo non sentit: non enim in eo statu erat, quo, *tanquam Regina maneret*, minari eam deceret.

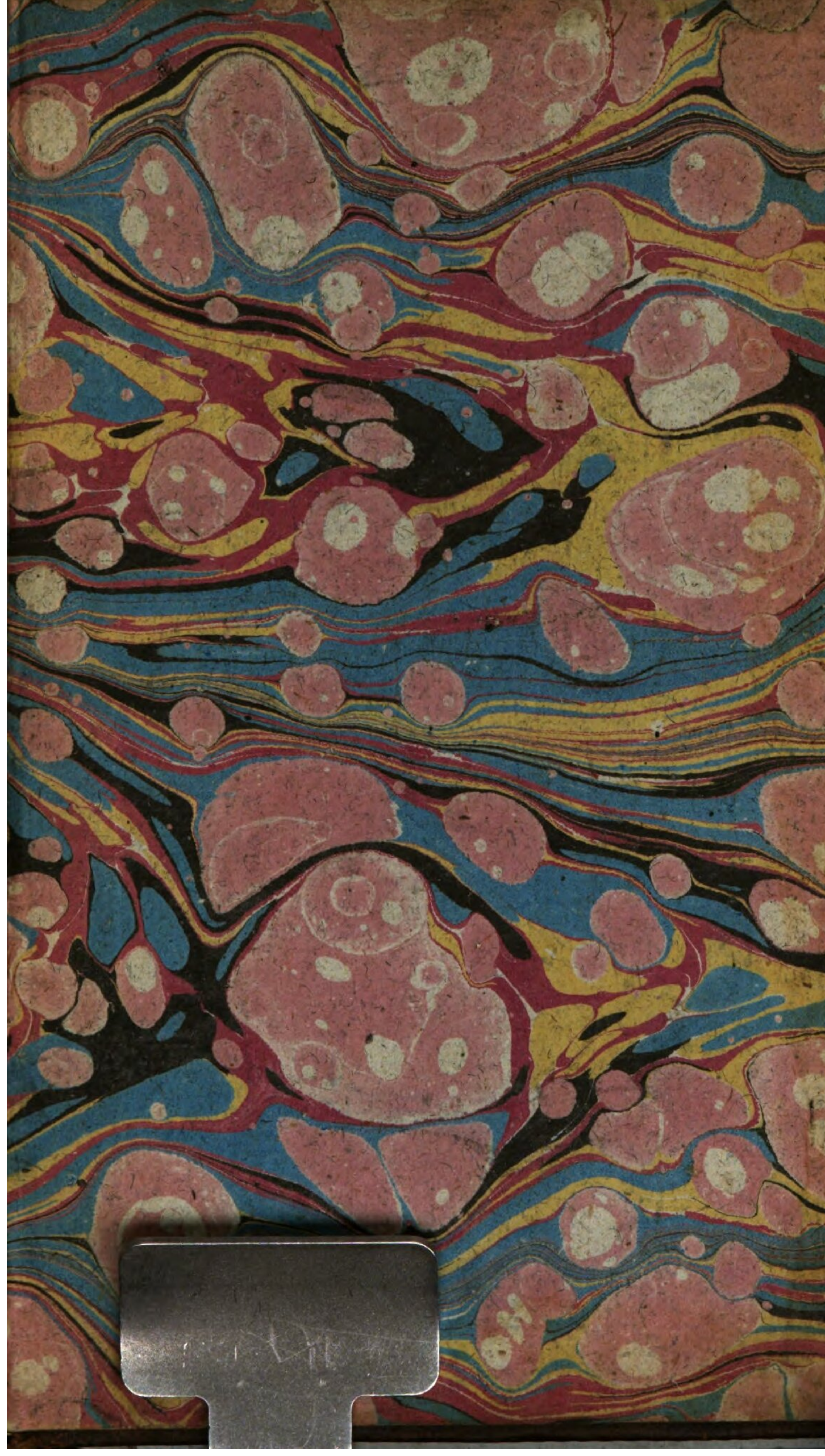
Bis apud Stobaeum, Serm. LXXXVIII. et LXXX. Florileg. Grotii p. 371. et 375. leguntur versus ex Hecuba desumpti, quibus in eo dramate nullus umquam potuit esse locus. Vnde excerpti fuerint docuit me Regius Stobaei codex. In priorī Serm. lemma margini adscriptum idem est, quod in impressis: at in posteriori, ubi post sententiam e Cressis petitam sequuntur iidem versus, lemma adscriptum est, τοῦ αὐτοῦ Δανάη. Ad deperditam itaque Danaën, cuius initium, a Commelino primum editum, et quaedam fragmenta extant, pertinent isti versus, quos hic subiungam.

Ἀρ' οἷσθ' ὅθ' οὐνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν,
 πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι·
 οἱ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὀλβιοὶ δ' αὖν,
 δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν,
 καὶ συμπλέκονται σπέρμα καὶ γάμους τέκνων.
 δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ
 πρόσθυμός ἐστιν, ἢ πένητι καὶ γὰρ θῷ.
 κακὸς δ' ὁ μὴ ἔχων· οἱ δ' ἔχοντες, ὀλβιοὶ.

In secundo versu codex utroque loco exhibet ἐμ-
 φαίνουσ'. V. 3. recte οἱ. V. 5. συμπλέκονται. Priori
 in loco tantum textus συμπλέκοντες praebebat, sed
 postremae syllabae emendatio ab eadem manu su-
 perscripta αι. Recte Grotius συμπλέκονται edidit:
 Graeca autem latinis metris sic reddidit:

At nonne cernis inclita stirpe editos,
 si pauperescunt, claritatem amittere:
 at ante viles, rebus augescentibus,
 opulentitate comparare gloriam,
 per liberum coniugia et innexas domos?
 deinde cuncti non probis, sed ditibus
 donare malunt, quam probis et egentibus.
 dites beati: pauperum infelix genus.

Euripides,

Hekabē In usum praelationum

Lipsia 1803

A.gr.a. 805 m

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10235059-8